

การศึกษาเปรียบเทียบและการหาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการและความวิตกกังวล
ของ เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการและ เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ

ปริญญาโท

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

อารี นุประสิทธิ์

แผนกศึกษาศาสตร์ศึกษาศาสตร์ศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๗ สิงหาคม ๒๕๐๓

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต ได้พิจารณาปริญญาโทฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรฯ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของวิทยาลัยวิศวกรรมศึกษาได้.

วิมล วัฒนวิทย์ ประธาน

วิมล วัฒนวิทย์

กรรมการ

มงคล วัฒนวิทย์

กรรมการ

๑๓ สิงหาคม ๒๕๑๓

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะผู้เขียนได้รับคำแนะนำช่วยเหลืออย่างค้ำจุน
จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อัมพา ไชยติกเสถียร อาจารย์ คร. นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ
และ อาจารย์ คร. ปรีชา ชรรมา ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย
ขอขอบพระคุณญาติผู้ใหญ่และคณะครูโรงเรียนพระอัมพรธูปพิทยาศาสตร์ โรงเรียนเทศบาล
โรงเรียนรัตนโกสินทร์ และโรงเรียนศรีสังวาลย์ โดยเฉพาะคุณประสิทธิ์ มาคำพอง
ที่ได้อุปการให้ความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นอย่างค้ำจุน

อนึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้เขียนขอขอบพระคุณ คุณละเอียด นุญเกิด และเพื่อน ๆ
นักคิด ที่ได้ให้ความร่วมมือช่วยเหลือจนสำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ประการสุดท้ายผู้เขียนขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงต่อคณะกรรมการโรงเรียนศรีสังวาลย์
และมูลนิธิธูปเกษรฯ ที่ให้การอุปถัมภ์ของสมเด็จพระราชชนนีฯ ที่ได้กรุณาจัดสรรเงิน
เพื่อเป็นทุนอุดหนุนในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้.

อารี นุญประสิทธิ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑ บทนำ	๑
๑ ภูมิหลัง	๑
๑-๑ ความมุ่งหมายในการกนกว้า	๔
๑-๒ ความสำคัญในการกนกว้า	๔
๑-๓ ขอบเขตในการกนกว้า	๕
๒ กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ	๕
๒-๑ เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๖
๒-๒ สมมติฐานในการกนกว้า	๘
๒ วิธีดำเนินการ	๙
๑ กลุ่มตัวอย่าง	๙
๓ เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล	๑๑
๓-๑ เครื่องมือวัดความพึงพอใจ	๑๑
๓-๒ เครื่องมือสอบถามความวิตกกังวล	๑๒
๓-๓ เครื่องมือสอบถามความเห็นของครูเกี่ยวกับการแนะแนว	๑๓
๓-๔ การวิเคราะห์ข้อมูล	๑๔
๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๑๖
๓-๑ สถิติลักษณะทั่วไปวิเคราะห์ข้อมูล	๑๖
๓-๒ การเปรียบเทียบความถี่ของการทางคามนิยมของ เด็กปกติและ เด็กพิการ	๑๘
๓-๓ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของ เด็กปกติและ เด็กพิการ	๒๐

การหากำจัดประสิทธิผลสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

๒๑

๑๑. เด็กพิการ และ เด็กปกติ

๒๑

๑๒. กลุ่มเด็กปกติ

๒๓

๑๓. กลุ่มเด็กพิการ

๒๔

การ เปรียบเทียบความถี่ของครูเกี่ยวกับกิจกรรมการแนะแนวโรงเรียน
เด็กปกติ และ โรงเรียนเด็กพิการ

๒๖

๑๔. สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

๓๐

บรรณานุกรม

๕๐

ภาคผนวก

๕๓

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
๑	กลุ่มตัวอย่างที่โรงเรียน แยกตาม เพศ, และสถานศึกษา	๕
๒	กลุ่มตัวอย่างที่โรงเรียน แยกตาม เพศ, และชั้นเรียน	๑๐
๓	หลักเกณฑ์ในการแปลผลคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความวิตกกังวล	๑๗
๔	ค่าความแตกต่าง เกี่ยวกับความต้องการทางกานิยม	๑๘
๕	ค่า ความแตกต่าง เกี่ยวกับองค์ประกอบทั้ง ๖ ของความวิตกกังวล	๒๑
๖	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางกานิยมกับความวิตกกังวล แต่ละองค์ประกอบ ของ เด็กพิการและ เด็กปกติโดยส่วนรวม	๒๒
๗	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความต้องการ ทางกานิยมกับความวิตกกังวล แต่ละองค์ประกอบของ เด็กปกติ	๒๓
๘	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางกานิยมกับความวิตกกังวล แต่ละองค์ประกอบของ เด็กพิการ	๒๔
๙	ค่าความแตกต่างระหว่างความเห็นของครูในโรงเรียนเด็กปกติ กับโรงเรียนเด็กพิการ ในเรื่องการจัดกิจกรรมการแนะแนว	๒๗
๑๐	ค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูลในตาราง ๆ ของ เด็กปกติและ เด็กพิการ	๔๔
๑๑	ค่าสถิติแสดง ความเห็นของครู เกี่ยวกับการทำกิจกรรมการแนะแนวของโรงเรียน เด็กปกติ และ โรงเรียนเด็กพิการ	๔๕

ภูมิหลัง

เด็กเป็นสมบัติที่มีค่ายิ่งของชาติ การที่จะสร้างเด็กให้เป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อชาติได้ ก็โดยให้การศึกษแก่เด็ก ทั้งนี้เพราะการศึกษาร่วมยกระดับความเป็นอยู่ของบุคคลให้มีความเจริญงอกงาม ทั้งทางกาย ทางอารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถปรับตนให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างดี และสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข ในปัจจุบันประเทศชาติกำลังเร่งรัดพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาทั้งทาง เศรษฐกิจและสังคม การศึกษาก็กลายเป็นของจำเป็น แม้แต่เด็กพิการ เพราะถ้าเขามีการศึกษาจนมีงานทำ และเลี้ยงตัวได้โดยไม่เป็นภาระแก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือสังคมต้องเลี้ยงดูโดยตลอด ก็นับว่าเป็นการช่วยส่งเสริมการพัฒนา เพราะเขาจะไม่ดวงความเจริญของสังคม ดังนั้น งานจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการประเภทต่าง ๆ จึงนับว่าจะยิ่งมีความสำคัญมากขึ้น เพราะเป็นลักษณะของสังคมที่เจริญ จะต้องมีการส่งเสริมสมาชิกทุกประเภทของสังคม ให้เขาสามารถช่วยตัวเอง และทำประโยชน์แก่สังคมได้^๑

การที่จะจัดการศึกษาให้แก่เด็กทุก ๆ คนเหมือนกันหมดนั้น เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากบุคคลแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ ทั้งบุคลิกภาพ ความสนใจ ความสามารถ ความถนัด ความพร้อม และอื่น ๆ อีกมากมาย ผู้ที่หันมาที่เกี่ยวกับการศึกษาของเด็ก จึงควรจะเข้าใจพื้นฐานของเด็กแต่ละคน ดังที่ ทราเวอร์ส (Travers)^๒ ได้กล่าวไว้ว่า

ควรจะทำนึ่งถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากแผนการเรียนของเด็กด้วย เพื่อนำมาพิจารณาช่วยเหลือต่อไป ถ้าเรามุ่งแต่ให้วิชาความรู้แก่เด็ก เด็กอาจจะเก่งทางวิชาการจริง แต่ไม่-

^๑ สตาพร สุวัฒน์สุต, "การให้การศึกษแก่บุคคลบางประเภท" ศูนย์ศึกษา

๑๐ : ๘ ตุลาคม ๒๕๐๖.

^๒

Travers, Robert M. W., Educational Measurement, pp. 396-399.

สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ หรือใคร่กว่า เป็นคนมีความรู้ท่วมหัวแต่เอาตัวไม่รอด ครูซ (Cruze)^๓ กล่าวไว้ว่า ชีวิตก็คือการปรับตัว ตามบุคคลนั้นไม่สามารถปรับตัวได้ เขาก็อาจจะ เป็นคนมีความทุกข์ เป็นโรคเส้นประสาทหรือสุขภาพจิตเสื่อม การที่เด็กจะรู้จักปรับตัว เขาก็กับผู้อื่นได้ดี ก็ต้องอาศัย ประสบการณ์การอยู่ร่วมกับผู้อื่น เซอร์ทเซอร์ และ ปีเตอร์ (Shertzers and Peters)^๔ มีความเห็นไว้ในชีวิตในโรงเรียนเป็นระยะหนึ่งของการ เสริมสร้างสุขภาพจิต และการดำเนินชีวิต ในแง่ต่าง ๆ

ดอลซ์ (Dolch)^๕ กล่าวว่า เด็กพิการมีบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้ไม่สามารถจะ เล่นอะไรบางอย่างร่วมกับเด็กปกติได้ เด็กปกติอาจหลีกเลี่ยงเด็กพิการ เด็กพิการบางคนจะถูกตามใจ จากทางบ้านหรือเรียกรองบางสิ่งบางอย่าง โดยอ้างเอาความพิการของตนให้ผู้อื่นเห็นใจ ถ้ามีคนเข้าใจเด็กพิการ เหล่านี้ เด็กก็จะรู้สึกอบอุ่นและอยู่ในสังคมร่วมกับคนปกติได้อย่างมีความสุข และทำประโยชน์ได้ เมนนิงเจอร์ (Menninger)^๖ กล่าวว่า สภาพทางร่างกายมีผลต่อ จิตใจ ก็คือเมื่อร่างกายไม่สมบูรณ์ก็ย่อมมีจิตใจไม่ปกติด้วย และมักมีปัญหาทางอารมณ์ มีปมค้อยต่าง ๆ กูดโน้ฟฟ์ และ รีนกีวึครีย์ (Goodenough and Rynkiewicry)^๗ ก็กล่าวว่า เด็กทุกคนต้องการที่อยู่อาศัย ความรัก และความรู้อย่างปลอดภัย ความอบอุ่น เด็กที่ไม่ปกติก็ยังมี ความต้องการสิ่งเหล่านี้มากขึ้นตามส่วนเหมือนกัน

^๓ Cruze, Wendell W., Education Psychology, pp. 421-422.

^๔ Shertzers and Peters, Guidance; Technique for Individual Appraisal and Development, pp. 263-266.

^๕ Dolch, Edward W., Helping Handicapped Children in School, pp. 133-136.

^๖ Menninger, Willaim C., "Self Understanding" in How to Help Your Children, p. 10.

^๗ Goodenough, Florence L. and Rynkiewicry, Lois M., Exceptional Children, p. 19.

ตัวผู้เขียนได้เคยไปสัมภาษณ์เด็กร่างกายพิการในโรงเรียนศรีสังวาลย์ พบว่าเด็กพวกนี้มีแปมคอยในความสามารถของตนเองมาก และเขามักบ่นว่าเวลาเดินไปไหนก็มีแต่คนมอง ทำให้เขาใจกล ๆ ที่จะออกไปนอกบ้าน หรือนอกโรงเรียนของเขา ผู้เขียนเห็นว่าในประเทศไทยอาจจะยังไม่กลยยอมรับการสามารถและคุณภาพของกนพิการเท่าที่ควร

โรงเรียนศรีสังวาลย์และมูลนิธิอนุเคราะห์เด็กนพิการในพระอุปถัมภ์ของสมเด็จพระราชชนนีฯ มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงต่อการแก้ปัญหาในคนต่าง ๆ ของนักเรียนที่พิการทางแขนขาและลำตัวที่อยู่ในโรงเรียน เพื่อช่วยให้เขาเป็นบุคคลที่มีจิตใจที่สมบูรณ์ เป็นเยาวชนที่พึงองราติ และเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติได้ในอนาคต ผู้เขียนจึงเห็นควาจำเป็นที่จะถักษาความต้องการและความวิตกกังวล ของเด็กวัยรุนที่พิการทางร่างกาย เปรียบเทียบกับเด็กวัยรุนที่มีร่างกายปกติ เพื่อให้เด็กสังกมสง เกราะพ้องมูลนิธิ ผู้ร้การและครูอาจารย์ ร่วมกับทางโวงงการหาทางช่วย เหลือด้วยการปรับตัวในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะ เป็นปัญหาและความต้องการของ เด็กวัยรุนที่พิการทางร่างกายได้ เพราะในการดำรงชีวิตของ เด็กก็จะต้องประสบปัญหาต่าง ๆ นับตั้งแต่การปรับตัวทางการเรียน การปรับตัวทางสังกม การปรับตัวทางความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ของตนในสิ่งแวดล้อม เพื่อเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ จนสามารถดำรงชีวิตไปได้อย่างราบรื่น อุปสรรคต่าง ๆ นี้ อาจจะเป็นสิ่งที่นักเรียนแก้ไขได้เอง หรืออาจจะไม่สามารถหาทางแก้ไขได้เองก็ได้

เมื่อได้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางคนต่าง ๆ กับความ วิตกกังวลในแง่ของประกอบแล้ว ทางฝ่าย โรงเรียนอาจจะหาแนวทางช่วย เหลือเกี่ยวกับงานที่ทำให้เกิดความ วิตกกังวลของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อทางโรงเรียนทราบถึงความต้องการ และ ความ วิตกกังวลของนักเรียนแล้ว ก็อาจจะดำเนินการช่วย เหลือได้ดังต่อไปนี้

๑. ช่วยให้เกิดปรับตัว เขากับสภาพแวดล้อมของสังกมได้อย่างดี สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จ
๒. ช่วยให้เกิดเข้าใจตนเอง และใช้ความสามารถให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง และสังกมมากที่สุด

๓. ให้ทำการศึกษาแก่ผู้ที่มีความวิตกกังวลด้วย เนื่องจากไม่ได้รับการช่วยเหลือ
ตามความต้องการของตน เป็นต้น ๘

๔. วัตถุประสงค์โครงการและแนวของโรงเรียนอื่น

สาเหตุที่ผู้เขียนศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการในโรงเรียนสตรีสังฆวาณิช (ที่เนื่อง
จาก) ในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาถึงความต้องการ และความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นที่มีพิการ
ทางร่างกายเลย

1) ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

- ๑. ✓ เพื่อทราบความแตกต่างในเรื่องความข้องใจ และความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ กับเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ
- ๒. ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับความต้องการในด้านต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ และเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ
- ๓. ศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาและการแนะแนว

2) ความสำคัญในการค้นคว้า

- ๑. เพื่อให้ความเข้าใจถึงความต้องการและ ความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นมากขึ้น โดยเฉพาะเด็กที่มีภาวะพิการทางร่างกาย
- ๒. เป็นแนวทางให้กรมสามัญศึกษา จัดตั้งบริการแนะแนวสำหรับเด็กวัยรุ่นที่มีพิการทางแขนขาและลำตัว
- ๓. เป็นแนวทางการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่พิการทางแขนขาและลำตัว ✓

๘ คำนำ, บรรณานุกรม และ ตารางเก็บงาน, การประมวลผล และ วารสาร ของโรงเรียนมัธยมศึกษานานาชาติ กรุงเทพมหานคร, เรื่อง การบริการแนะแนวในโรงเรียน, หน้า ๒๖.

ขอบเขตการทบทวน

๑. ๖ วิทยาลัยเดาทุสสมบัติต่าง ๆ ของกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่พิการทางร่างกาย กือทางแขนขาและลำตัว (crippled) ๓๐ คน เป็นหลักในการศึกษาคือกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ไม่พิการปกติ (non-crippled) ๓๐ คน มาศึกษาโดยแยกแยะดังต่อไปนี้

- ๑.๑ เป็นนักเรียนในโรงเรียนสหศึกษา
- ๑.๒ อายุ ๑๑ - ๒๑ ปี
- ๑.๓ เพศ
- ๑.๔ ระดับชั้น: กือ ประถมศึกษาปีที่ ๕ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓
- ๑.๕ ผลการเรียน
- ๑.๖ ต้องไม่ใช่นักเรียนที่เพิ่งเข้าใหม่ของโรงเรียน
- ๑.๗ สภาพแวดล้อมของโรงเรียนเด็กพิการและโรงเรียนเด็กปกติใกล้เคียงกัน

กืออยู่จนกรุง

๒. การศึกษาความเต็มของครูเกี่ยวกับกิจกรรมการแนะแนว โดยศึกษาจากกระดาษในโรงเรียนเด็กพิการ ๑๔ คน และกระดาษโรงเรียนเด็กปกติ ๑๔ คน

กำหนดเกณฑ์เฉพาะ

ความต้องการในที่นี้หมายถึง ความต้องการของนักเรียนชั้นต่าง ๆ ๓ คำ: กือ

- ๑. ต้องการความสัมฤทธิ์ผล (achievement)
- ๒. ต้องการไมตรีสัมพันธ์ (affiliation)
- ๓. ต้องการการยอมรับนับถือ (prominence seeking)

* ความวิตกกังวลในที่นี้หมายถึงความวิตกกังวลที่มีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

- ๑. ความตื่นเต้นง่ายไม่อดทน
- ๒. ความอ่อนไหวทางการมณ
- ๓. มีอาการอายนแะส้ารวมมาก

- ๔. ความกลัว ความคลุมเคลว และ เสรี
- ๕. เป็นคนไม่มีหลักการ ทำอะไรอย่างปกคลุมปดะละเลย
- ๖. มีความตึงเครียดและของคับใจ

ส่วนความไม่วิตกกังวล ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับความวิตกกังวลดังนี้ คือ

- ๑. มีความสุขุมรอบคอบ ทำอะไรด้วยความมั่นใจ
- ๒. มีอารมณ์ขัน
- ๓. เป็นคนกล้า เก่งในสังคม
- ๔. มีความเชื่อมั่น ทำงานได้อย่างสงบ
- ๕. ควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยได้ตามกฎของสังคม
- ๖. ปลอดภัยสบาย ราเริง

* เด็กวัยรุ่ในที่นี้ หมายถึง เด็กหญิงชายที่มีอายุระหว่าง ๑๑ - ๒๑ ปี^๕ และกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

* < เด็กพิการทางร่างกายในที่นี้หมายถึง เด็กที่พิการทางแขน ขา และลำตัว (crippled) อันเนื่องมาจากอุบัติเหตุ และโรคร้ายใจ เว้นต่าง ๆ ไม่ได้รวมถึงเด็กที่พิการทางสมอง (mentally handicapped) หรือหูหนวก (deaf) และตาบอด (blind)

* < เด็กปกติในที่นี้หมายถึง เด็กที่มีร่างกายปกติ (non-crippled)

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โบเวอร์ (Bower)^{๑๐} กล่าวว่าปัญหาทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพที่

^๕ Cole, Luella and Hall, Irma, Psychology of Adolescence, p. 4.

^{๑๐} Bower, Eli M., "Emotional Factor and Academic Achievement" Review of Educational Research, 29:529-530 December 1959.

บิดเบือนไปจากปกติ เบเกอร์ (Baker)^{๑๑} ก็กล่าวสนับสนุนโบเวอร์ ที่ว่าเด็กพิการมักจะมีปัญหาต่าง ๆ มากกว่าเด็กปกติ ทั้งนี้เพราะเด็กพวกนี้ไม่ค่อยได้รับความเป็นเพื่อน ขาดความเห็นอกเห็นใจ ไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทางสังคม และขาดสิทธิบางประการเกี่ยวกับทางการเมือง เด็กพิการจึงมีปัญหาทางกันต่าง ๆ ก่อ สัจจการแห่งตน (self realization) มนุษยสัมพันธ์ (human relationship) ประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ (economic efficiency) ความรับผิดชอบต่อหน้าที่พลเมือง (civic responsibility) การเป็นประชาธิปไตย (democracy) เป็นต้น

การริสัน (Garrison)^{๑๒} ได้ศึกษาเด็กพิการทางแขนขาและลำตัว (crippled) ผู้หญิง ๘๓ คน เปรียบเทียบกับเด็กปกติ (non-crippled) ปรากฏว่าเด็กพิการมีแนวโน้มในการเป็นกนเก็บตัว และมีอาการทางประสาทมากกว่าเด็กปกติ และโดยเฉลี่ยแล้วพบว่าเด็กพิการมักจะมีปัญหาทางอารมณ์ (emotionally maladjusted)

มีการวิจัยบางเรื่องที่เกิดกันกับกล่าวข้างต้นข้างเหมือนกัน เช่น การวิจัยของสมอก และ ครูคเชงก์ (Smock and Cruickshank)^{๑๓} เขาได้ศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างเด็กปกติ และเด็กพิการ โดยใช้ projective typetest ที่เรียกว่า Rosenyweig Picture Frustration Study children Form โดยทำกับเด็กพิการ ๓๐ คน เด็กปกติ ๓๐ คน การจับคู่ของเด็ก ๆ กลุ่มนี้ กำหนดถึงเพศ อายุ ระดับสติปัญญา เด็กพิการมีอายุเฉลี่ย ๑๒.๑๑ มีอายุสมองเฉลี่ย ๑๑.๐๒ เด็กปกติมีอายุจริงเฉลี่ย ๑๑.๓๕ อายุสมองเฉลี่ย ๑๑.๕๕ ผลปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ

^{๑๑} Baker, Harry J., Introduction to Exceptional Children pp. 363-366.

^{๑๒} Garrison, Karl C., The Psychology of Exceptional Children, pp. 363-366.

^{๑๓} Cruickshank, William M., Psychology of Exceptional Children and Youth, p. 327.

เด็กร่างกายปกติกับเด็กร่างกายพิการ มักจะเกิดความข้องใจขึ้นพอ ๆ กับ ผลการวิจัย
 อีกอันหนึ่งของ กรูคเครงก์ และ คอลฟิน (Cruickshank and Colfin) ^{๑๔} ก็สนับสนุน
 ข้อที่ว่า เด็กพิการและเด็กปกติมีความต้องการไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเขาได้
 ศึกษาดูการบอกความต้องการทางอารมณ์ของเด็กร่างกายพิการ (crippled) และเด็กร่างกาย
 ปกติ (non-crippled) โดยใช้ Roths Self Portriat N. test เด็ก ๒ กลุ่ม
 กลุ่มเด็กพิการมี ๘๗ คน เป็นหญิง ๕๕ คน เป็นชาย ๓๒ คน พวกเด็กปกติเป็นชาย ๘๗ คน
 เป็นหญิง ๕๖ คน แบบทดสอบนี้แสดงถึงความต้องการทางอารมณ์ด้านต่าง ๆ คือ ความเป็น
 เจ้าของ ความสัมพันธ์ ความรู้สึกว่าคุณมีฐานะทางเศรษฐกิจ ความเป็นอิสระ ความรัก
 ความเอ็นดู การเข้าใจโลก ผู้วิจัยได้แบ่งแบบทดสอบออกเป็นสองตอน ก่อตอนแรกแสดงถึง
 ความต้องการที่เด็กมีอยู่ในขณะนั้น ตอนที่สองแสดงถึงความต้องการที่ตนไม่ได้รับตอบสนอง
 ผลการศึกษาปรากฏว่าทั้ง เด็กพิการ และ เด็กปกติ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาตามความเห็นของนักจิตวิทยาที่ผู้เขียนได้วางไว้ข้างต้น ประกอบกับหลักฐาน
 จากการศึกษาของคาร์สันจะเห็นได้ว่า เด็กพิการน่าจะมีปัญหาทางด้านเด็กปกติ แต่การวิจัยที่
 กรูคเครงก์ และคอลฟิน กับกรูคเครงก์และสมอก ไคท์ไว ปรากฏว่าไม่พบขอแตกต่างระหว่าง
 เด็กพิการ กับ เด็กปกติในเรื่องความข้องใจ และความต้องการด้านต่าง ๆ และยกเหตุปัจจุบัน
 วัฒนธรรม สภาพสังคม และทัศนคติของประชาชนไทยที่มีต่อคนพิการก็เปลี่ยนไป การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก
 ให้แก่คนพิการมีมากขึ้น เมื่อคนพิการได้มีโอกาสใช้ความสามารถของตนเองได้เช่นเดียวกับ
 คนปกติแล้ว คนพิการก็จึงเกิดความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น และน่าจะมีความต้องการต่าง ๆ

ในทำนองเดียวกับคนปกติทั่วไปก็เป็นได้ ฉะนั้นผู้เขียนจึงตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

๑. เด็กร่างกายพิการ กับ เด็กร่างกายปกติ น่าจะมีความต้องการ การยอมรับ
 นัยถือไม่แตกต่างกัน
๒. เด็กร่างกายพิการ กับ เด็กร่างกายปกติ น่าจะมีความต้องการความสัมพันธ์
 ผลไม่แตกต่างกัน
๓. เด็กร่างกายพิการ กับ เด็กร่างกายปกติ น่าจะมีความต้องการใบศรีสัมพันธ์
 ไม่แตกต่างกัน
๔. เด็กร่างกายพิการ กับ เด็กร่างกายปกติ น่าจะมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

^{๑๔} Ibid. pp. 321 - 322.

วิธีดำเนินการ

X กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองสอบ เพื่อนำมาปรับปรุง เป็นแบบทดสอบที่จะใช้จริงต่อไป

กลุ่มตัวข่างนี้ก่อดักเรียนชาย - หญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ซึ่งเลือกจากโรงเรียนที่มีสภาพใกล้เคียงกันกับตัวอย่างจริงมา เป็นจำนวน ๒๐ คน

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาความต้องการและความวิตกกังวล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความต้องการและความวิตกกังวลในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนเค็กปกติ และโรงเรียนเค็กพิการ/ กังตาราง ๑.

ตาราง ๑. จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและสถานศึกษา

โรงเรียน	จำนวน		รวม	คิดเป็นร้อยละ
	ชาย	หญิง		
เค็กปกติ	๒๑	๙	๓๐	๕๐
เค็กพิการ	๒๑	๙	๓๐	๕๐
รวม	จำนวน ๔๒	๑๘	๖๐	๑๐๐
	ร้อยละ ๗๐	๓๐		

จากตาราง ๑. แสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนเลือกกลุ่มตัวอย่างจากทั้งสองโรงเรียนนี้
มาเป็นกฎ ๆ

ตาราง ๒. จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ, อายุ และชั้นเรียน

ชั้น	เพศ	อายุ											รวม	
		๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	๒๑		
ป. ๕	ชาย	๔	๒		๔	๒								๑๖
	หญิง	๒											๒	
ป. ๖	ชาย			๒	๔									๖
	หญิง					๒							๒	
ป. ๗	ชาย					๒								๑
	หญิง									๒			๑	
มศ.๑	ชาย				๒	๒	๑							๕
	หญิง						๒			๒			๑	
มศ.๒	ชาย						๒							๒
	หญิง						๒			๒	๒		๒	
มศ.๓	ชาย													๑
	หญิง								๒				๑	
รวม		๑๔	๒	๒	๑๐	๕	๑๔	๑	๒	๒	๒	๑	๖๐	

หมายเหตุ การกักอายุของนักเรียนนับตั้งแต่เดือนปีเกิดถึงเดือนธันวาคม ๒๕๑๒
อายุ ๑๑ ปี หมายถึงพิสัยอายุ ๑๐ ปี ๖ เดือน ถึง ๑๑ ปี ๖ เดือน เกษรองเดือนที่เกินครึ่ง
ถือเป็น ๑ เดือน

๓. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษากิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนว ที่โรงเรียนไค้จัด
ทำไปแล้ว ไค้แก่คณะครูในโรงเรียนเค้กพิการ ๑๔ คน และคณะครูในโรงเรียนเค้กปกติ ๘ คน

๕ เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล

ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำหรับรวบรวมข้อมูล ๓ ชุด

ชุดแรก

เป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถาม Personal Value
Orientation Inventory Scale ของ Higgs (๑๙๖๕) แบบสอบถามนี้เป็นแบบ
สอบถามที่แสดงถึงความต้องการค่าทาง ๆ ของผู้ตอบ ๓ ด้านด้วยกัน คือ ความต้องการในตรี
สัมพันธ์ (affiliation) ความต้องการการยอมรับนับถือ (prominence seeking)
และ ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (achievement)

ตัวอย่าง

- ข้อ ๑ ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อ
 - ก. ใค้อยู่ในกลุ่มเพื่อน
 - ข. ทำอะไรเสร็จไปค้ายคี้
 - ก. ใค้รับคำชมเชย

เมื่อนักเรียนรู้สึกมีความสุขเมื่อใค้อยู่ในกลุ่มเพื่อนเป็นขางกรั้ง ก็เขียน ก.
ตรงของเลข ๓ และนาน ๆ จึงจะมีความรู้สึกมีความสุขเมื่อทำอะไรเสร็จไปค้ายคี้ แทรุ่สึก
ว่ามีความสุขทุกกรั้งที่ใค้รับคำชมเชย นักเรียนก็เขียน ข. ตรงของเลข ๒ และ ก. ตรงของ
เลข ๕

การตอบจึง เป็นคั้งนี้

๑ (น้อยที่สุด หรือ ไม่มีเลย)	๒ (นาน ๆ กรั้ง)	๓ (ขางกรั้ง ขางกราว)	๔ (ขอยกรั้ง)	๕ (เป็นประจำ หรือมากที่สุด)
๑	ข	ก		ค

จุดที่สอง

๑ เป็นแบบสอบถาม ซึ่งปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ Cattell (๑๙๖๒) ซึ่งใช้วัดลักษณะทางบุคลิกภาพโดยมีองค์ประกอบต่าง ๆ ๑๔ องค์ประกอบ แต่ผู้เขียนเลือกเฉพาะองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลมา ๖ องค์ประกอบเท่านั้น คือ

๑. ความตื่นเท่งงายไม่อดทน
๒. ความอ่อนไหวทางอารมณ์
๓. มีอาการอาบและสับสนมาก
๔. ความกลัว ความคลุม และความเกรง
๕. ความเป็นคนไม่มีหลักการทำอะไรอย่างปล่อยปละละเลย
๖. ความตึงเครียดและความระแวงกับใจ

เมื่อเลือกข้อมูออกมาได้แล้ว ผู้เขียนก็รวมข้อที่อยู่ในองค์ประกอบเดียวกันไว้ด้วยกัน เนื่องจากไม่ทราบความจำเป็นที่วิธีนี้จะดีกว่าจะคงให้แต่ละข้อในองค์ประกอบทั้ง ๖ ข้อไว้กัน เพื่อกันไม่ให้ถูกทดสอบแก้ไขจากต้องตามเรื่องอะไร ความผิดพลาดนี้ อาจทำให้เกิด systematic error ขึ้น ทำให้ผลงานวิจัยอาจยังไม่แน่นอนเท่าที่ควร

ตัวอย่าง

ข้อ ๑ นักเรียนสามารถทำงานได้ดียังไงเดิมหรือไม่ ถ้ามีกนมากอยเข้าคูการทำงานของนักเรียนอยู่

- ก. ได้ ข. บางที ก. ไม่ได้

เมื่อนักเรียนทำได้กาเครื่องหมาย + ลงในช่อง ก. ในกระดาษคำตอบ การตอบจึงเป็นดังนี้

ข้อที่	ก.	ข.	ค.
๑	+		
๒			
๓			

ดูคำถาม

เป็นแบบสอบถามที่ได้ถามครูใหญ่และคณะครูในโรงเรียนเล็กที่พิการ และโรงเรียน
เล็กปกติ ถึงการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนวในโรงเรียนที่ได้จัดทำไปแล้ว เพื่อนำมาประกอบ
เสนอแนะหรือการที่จะหาแนวทางจัดบริการงานแนะแนวต่อไป

แบบสอบถามชุดที่สามนี้แบ่งออกเป็น ๓ ตอน

ตอนที่ ๑ เป็นความรู้อะไรเกี่ยวกับตัวของครูและผู้บริหารโรงเรียน ประกอบด้วย
เพศ อายุ วุฒิ ความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาหรือการแนะแนว และประสบการณ์การทำงาน ฯลฯ

ตอนที่ ๒ ประกอบด้วยบริการต่างๆ ที่โรงเรียนได้จัดทำไปแล้ว

ตอนที่ ๓ เป็นตอนที่เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นและเสนอแนะเกี่ยวกับ
การจัดบริการภายในโรงเรียน

การสร้างแบบสอบถาม

สำหรับแบบสอบถามชุดที่หนึ่งและชุดที่สอง ผู้เขียนได้ปรับปรุงแบบสอบถามฉบับ
ที่แปลมาจากของ Higgs และของ Cattell แล้วนำไปทดลองสอบถามกลุ่มตัวอย่างที่มี
สภาพใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่างที่จะสำรวจจริง

๑ สำหรับแบบสอบถามชุดที่สามนั้น ผู้เขียนได้ศึกษาวิธีการตามจากปริญญาโท
ของ สมใจ พรหมศิริ^๑ ปริญญาโทของ เฉลิมชัย อุบลพงศ์^๒ และศึกษาถึงบริการ
แนะแนวในโรงเรียนจากหนังสือบริการแนะแนวในโรงเรียนของกรมฝึกหัดครู^๓ เมื่อเขียนเป็น

^๑ สมใจ พรหมศิริ, "ทัศนคติของครู - อาจารย์ โรงเรียนมัธยมแบบประสมสี่แห่ง
ที่มอดุโกรงการแนะแนวของโรงเรียน" ปริญญาโททางการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
หน้า ๗๖ - ๘๗.

^๒ เฉลิมชัย อุบลพงศ์, "การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อ
ของนักเรียน ม.ศ.๓ และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมจังหวัดชัยนาท,
ปริญญาโททางการศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษา, หน้า ๕๗ - ๕๘.

^๓ กีฬารัตนการ, กระดาษทอง, กรมการฝึกหัดครู, บริการแนะแนวในโรงเรียน
หน้า ๑ - ๓๓๕.

แบบสอบถามแล้วนำไปให้นิติปรัชญาโทที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร จำนวนหนึ่งอัน เพื่อนำมาปรับปรุงภาษาให้ดีขึ้น และได้ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ปรับปรุงแบบสอบถาม เป็นรายชื่อให้เหมาะสมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการพิจารณาขั้นสุดท้ายก่อนที่จะนำไปพิมพ์ แบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลต่อไป

วิธีการรวบรวมข้อมูล

๑. เครื่องมือที่ใช้ ใช้แบบสอบถาม ๓ ชุด เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล
๒. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้เขียนได้นำแบบสอบถามไปดำเนินการสอบถามด้วยตัวเอง การดำเนินการสอบถามเด็ก ผู้เขียนแบ่งเด็กเป็นกลุ่มย่อย ๆ คราวละประมาณ ๑๐ คน เพื่อจะได้คอยดูแลชี้แจงให้ทั่วถึง

การจัดกระทำกับข้อมูล

๑. แยกคะแนนของเด็กที่มีร่างกายปกติและเด็กที่มีร่างกายพิการ จำแนกตามความถี่ของการแต่ละด้าน และองค์ประกอบของความวิตกกังวลใจแต่ละองค์ประกอบ
๒. เปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความถี่ของการในแต่ละด้าน และความวิตกกังวลใจในแต่ละองค์ประกอบของเด็กที่มีร่างกายปกติ กับเด็กที่มีร่างกายพิการ
๓. หาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ของการกานต่าง ๆ กับความวิตกกังวลใจแต่ละองค์ประกอบของเด็กที่มีร่างกายปกติ, ของเด็กที่มีร่างกายพิการ และของเด็กทั้งสองกลุ่มรวมกัน
๔. เปรียบเทียบความเห็นของครูเกี่ยวกับกิจกรรมการแนะแนวในโรงเรียนเด็กปกติและโรงเรียนเด็กพิการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้ได้นำการวิเคราะห์และคำนวณค่าสถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ตารางเฉลี่ยของคะแนน (Mean) ที่ได้จากแบบสอบถาม
๒. หาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

๓. ทดสอบความแตกต่างของรายเฉลี่ย
๔. ทดสอบความแปรปรวน
๕. ทดสอบสัมพันธะระหว่างความถี่ของแต่ละคนกับความวิตกกังวลในแต่ละองค์ประกอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำผลการวิเคราะห์ของข้อมูลต่าง ๆ มาแปลความหมาย ผู้เขียนกำหนด สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

- X ✓ แทนคะแนนดิบ (Raw Score)
- N ✓ แทนจำนวนนักเรียนทั้งหมด
- ΣX ✓ แทนผลรวมของคะแนน X ทั้งหมด
- ΣY ✓ แทนผลรวมของคะแนน Y ทั้งหมด
- \bar{X} ✓ แทนรายเฉลี่ยของคะแนน (Mean)
- ΣX^2 ✓ แทนผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลังสอง
- ΣY^2 ✓ แทนผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
- S_1^2 ✓ แทนค่าความแปรปรวน (Variance) ของกลุ่มตัวอย่างที่หนึ่ง
- S_2^2 ✓ แทนค่าความแปรปรวน (Variance) ของกลุ่มตัวอย่างที่สอง
- S ✓ แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
- N_1 ✓ แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่หนึ่ง
- N_2 ✓ แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่สอง
- ΣXY ✓ แทนผลรวมของผลคูณของคะแนน X กับคะแนน Y
- ΣX_H ✓ แทนผลรวมของคะแนนในกลุ่มที่ให้คะแนนสูง
- ΣX_L ✓ แทนผลรวมของคะแนนในกลุ่มที่ให้คะแนนต่ำ
- t ✓ แทนค่าความแตกต่างจากรายเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม
- r ✓ แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient)

S.E. $\bar{X}_1 - \bar{X}_2$ แทนค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานระหว่างคะแนน ๒ ค่า
 ** แทนค่าที่มึนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑
 * ✓ แทนค่าที่มึนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ตาราง ๓. หลักเกณฑ์ในการแปลผลคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความวิตกกังวล^๑

คะแนนสูง	คะแนนต่ำ
๑. มีความตึงเครียดและความระงับใจ	๑. ปล่อยตามสบาย ร่าเริง
๒. มีความรู้สึกตน เหนื่อย ไม่อดทน	๒. มีความสุขรอบกาย ทำอะไรด้วยความมั่นคง
๓. มีความกลัว ความคลุม และความเกรง	๓. มีความเชื่อมั่น ทำงานได้อย่างสงบ
๔. ควบคุมตนเองได้ อยู่ในระเบียบวินัยได้ ทำตามกฎของสังคม	๔. เป็นคนไม่มีหลักการ ทำอะไรอย่างปล่อยปะละเลย ซาควินัย
๕. เป็นคนกล้าหาญ เคนในสังคม	๕. มีความรู้สึกอายและสับสนมาก
๖. มีอารมณ์มั่นคง	๖. มีความรู้สึกอ่อนไหวทางอารมณ์

ในการแปลผลคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความวิตกกังวล ผู้เขียนได้จัดหลักเกณฑ์ดังในตาราง ๓. ก็น

ก. กว่ตอบที่ผู้ตอบให้คะแนนสูง และหมายถึงมีความวิตกกังวลมาก ได้แก่
 ๑. ในองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความตึงเครียดและความระงับใจ
 ถ้าผู้ตอบให้คะแนนสูง หมายถึงมีความตึงเครียดและความระงับใจมาก แต่ถ้าผู้ตอบให้คะแนนต่ำ หมายถึงมีความตึงเครียดและความระงับใจน้อย ก็ทำอะไรปล่อยตามสบายร่าเริง

^๑ Cattell, R.B., Handbook for the jr. sr. high school personality questionnaire,.

๒. ในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้สึกที่เตนงาย ไม้ดอกทน ถ้าผู้ตอบ
ใ้โทะแแนสูง หมายถึงมีความรู้สึกที่เตนงาย ไม้ดอกทน แต่ถาผู้ตอบใ้โทะแแนต่ำ หมายถึง
มีความทนเตนน้อย ก็มีความสูงุมรอบกอบ ทำอะไรควยความมั่นคง

๓. ในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความกลัว ความกลุ้ม และความเกร้า
ถาผู้ตอบใ้โทะแแนสูง หมายถึงมีความกลัว ความกลุ้ม และความเกร้ามาก แต่ถาผู้ตอบ
ใ้โทะแแนต่ำ หมายถึงมีความกลัว ความกลุ้ม และความเกร้าน้อย ก็เป็นคนมีความระอมนั้น
ทำงานใ้โดย่างสงบ

ฉะนั้น ในการหาคาสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของความวิตกกังวล กับตัวแปรอื่น ๆ
ถาคาสหสัมพันธ์เป็นบวก ก็หมายถึงว่าตัวแปรนั้น ๆ สัมพันธ์กับองค์ประกอบความวิตกกังวล

๑. ถาผู้ตอบใ้โทะแแนต่ำ และหมายถึงมีความวิตกกังวลมาก ใ้ได้แก่

๑. ในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการขาควิწყ ถาผู้ตอบใ้โทะแแนต่ำ
หมายถึง เป็นคนไม่มีหลักการ ขาควิწყ ทำอะไรอย่างปลอยปละละเลย แต่ถาผู้ตอบใ้โทะแแน
สูง หมายถึง เป็นคนควบคุมตนเองใ้ใหญ่ในระเบียบวินัยใ้ได้

๒. ในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้สึกอาย ถาผู้ตอบใ้โทะแแนต่ำ
หมายถึงมีความอาย และส้ารวมมาก แต่ถาผู้ตอบใ้โทะแแนสูง หมายถึง เป็นคนกล้า
เคนในสังกม

๓. ในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความอนไหวทางอารมณ์ ถาผู้ตอบใ้
กะแแนต่ำ หมายถึง เป็นคนมีความรู้สึกอนไหวทางอารมณ์มาก แต่ถาใ้โทะแแนสูง จะเป็นคน
ที่มีอารมณ์มั่นคง

ฉะนั้น ในการหาคาสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของความวิตกกังวล กับตัวแปรอื่น ๆ
ถาคาสหสัมพันธ์เป็นลบ ก็หมายถึงว่าตัวแปรนั้น ๆ สัมพันธ์กับองค์ประกอบ ึ่งแสดงความวิตก
กังวล

๑. การหาความแตกต่างระหว่างเด็กที่มีร่างกายปกติกับเด็กที่มีร่างกายพิการ ในด้านความต้องการทางกานิยม

ตาราง ๔. แสดงความแตกต่างเกี่ยวกับความต้องการทางกานิยม

ความต้องการ	N	ร่างกายปกติ		ร่างกายพิการ		t
		\bar{X}	S^2	\bar{X}	S^2	
ความต้องการการยอมรับนับถือ	๓๐	๕๕.๕๓	๙๖.๓๓	๕๒.๓๐	๗๖.๓๙	๑.๓๖๘
ความต้องการสัมฤทธิ์ผล	๓๐	๖๕.๗๐	๗๐.๘๒	๗๙.๘๓	๘๒.๓๓	๓.๘๘๕**
ความต้องการไมตรีสัมพันธ์	๓๐	๖๕.๐๓	๘๗.๙๐	๖๓.๕๐	๖๘.๑๖	.๕๕๓

** มีนัยสำคัญที่ระดับ (๐.๐๑)

ตาราง ๔. แสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กที่มีร่างกายปกติและเด็กที่มีร่างกายพิการ มีความต้องการการยอมรับนับถือไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ ๑
๒. เด็กที่มีร่างกายปกติมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลน้อยกว่าเด็กที่มีร่างกายพิการ ($t = ๓.๘๘๕๑, P < .๐๑$) ซึ่ง เป็นการกานกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ ๒
๓. เด็กที่มีร่างกายปกติ และเด็กที่มีร่างกายพิการ มีความต้องการไมตรีสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ ๓

๒. การหาความแตกต่างระหว่างเด็กที่มีร่างกายปกติกับเด็กที่มีร่างกายพิการ ในเรื่อง
ความวิตกกังวล

ตาราง ๕. แสดงความแตกต่างเกี่ยวกับองค์ประกอบทั้ง ๖ ของความวิตกกังวล

ความวิตกกังวล	N	ร่างกายปกติ		ร่างกายพิการ		t
		\bar{X}	S^2	\bar{X}	S^2	
ความตึงเครียดและความขงกัใจ	๓๐	๘.๘๗	๕.๒๒	๘.๕๗	๕.๗๖	.๕๑
ความเป็นคนไม่มีหลักการทำอะไรอย่าง ปล่อยปละละเลย	๓๐	๗.๗๗	๘.๕๓	๘.๗๗	๗.๕๓	๑.๗๗
ความรู้สึกกับตนเองขงกัใจ	๓๐	๑๐.๗๗	๕.๖๕	๑๐.๑๗	๕.๖๗	.๑๗
ความรู้สึกขงกัใจและสัรวมมาก	๓๐	๑๑.๑๗	๖.๖๐	๑๐.๖๗	๗.๑๗	.๖๕
ความกลัว ความคลุมเครือและความเกรง	๓๐	๙.๘๐	๕.๘๒	๑๐.๗๗	๖.๐๖	.๕๒
ความรู้สึกขงกัใจในทางอารมณ์	๓๐	๙.๗๗	๕.๗๗	๙.๗๗	๕.๕๑	.๕๑
ความวิตกกังวลรวมทั้ง ๖ องค์ประกอบ	๓๐	๕๗.๒๓	๙๒.๖๗	๕๗.๓๐	๕๘.๐๑	.๐๓

ตาราง ๕. แสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กที่มีร่างกายปกติและเด็กที่มีร่างกายพิการ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ ๕.

เมื่อพิจารณาถึงความวิตกกังวลใจแต่ละองค์ประกอบแล้ว ก็ปรากฏผลดังนี้

๑.๑ เด็กที่มีร่างกายปกติและเด็กที่มีร่างกายพิการ มีความตึงเครียดและความขงกัใจ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๒ เด็กที่มีร่างกายปกติและเด็กที่มีร่างกายพิการ เป็นคนไม่มีหลักการทำอะไรอย่างปล่อยปละละเลย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๓ เด็กที่มีร่างกายปกติและเด็กที่มีร่างกายพิการ มีความรู้สึกตนเองสบาย ไม่อดทน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๔ เด็กที่มีร่างกายปกติและเด็กที่มีร่างกายพิการ มีความรู้สึกอายน้อยและสํารวมมาก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๕ เด็กที่มีร่างกายปกติ และเด็กที่มีร่างกายพิการ มีความรู้สึกกลัว กลุ้ม และเศร้า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๑.๖ เด็กที่มีร่างกายปกติ และเด็กที่มีร่างกายพิการ มีความรู้สึกอดทนใทางอารมณ์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. การหาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางกานนิยมกับความวิตกกังวล

ตาราง ๖. แสดงความสัมพันธ์ที่สัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางกานนิยม กับความวิตกกังวลแต่ละองค์ประกอบ ของเด็กที่มีร่างกายปกติและเด็กที่มีร่างกายพิการ โดยส่วนรวม

	ความต้องการ ยอมรับนับถือ	ความต้องการ สัมฤทธิ์ผล	ความต้องการ ไม่ตรีสัมพันธ์
ความตึงเครียดและความระงับใจ	.๒๖	.๑๔	.๒๕
ความเป็นคนไม่มีหลักการ ทำอะไรอย่างพลอยปละ ละเลย	.๑๔	.๑๓	.๐๔
ความรู้สึกตนเองสบาย ไม่อดทน	.๑๔	.๑๓	.๑๔
ความรู้สึกอายน้อยและสํารวมมาก	— .๐๗	— .๐๔	— .๐๕
ความกลัว ความกลุ้มและความเศร้า	.๐๖	.๐๕	— .๐๓
ความรู้สึกอดทนใทางอารมณ์	.๐๕	— .๑๐	.๐๔

ตาราง ๒. แสดงให้เห็นว่า เมื่อวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการแต่ละด้าน กับความวิตกกังวลแต่ละองค์ประกอบของ เด็กสองกลุ่ม ก็คือกลุ่มเด็กที่มีร่างกายปกติ และกลุ่มเด็กที่มีร่างกายพิการ โดยส่วนรวมแล้ว ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเลย ทั้งจะแจกแจงรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. ความต้องการการยอมรับนับถือ ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับองค์ประกอบทั้งหมดของความวิตกกังวล คือ ความตึงเครียดและความขงกัใจ ความเป็นคนไม่มีหลักการ ความรู้สึกตนเองง่าย ความรู้สึกอายและสับสนมาก ความกลัว ความกลุ่มและความเศร้า ความรู้สึกอ่อนไหวทางอารมณ์

๒. ความต้องการสัมฤทธิผล ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับองค์ประกอบทั้งหมดของความวิตกกังวล คือ ความตึงเครียดและความขงกัใจ ความเป็นคนไม่มีหลักการ ความรู้สึกตนเองง่าย ความรู้สึกอายและสับสนมาก ความกลัว ความกลุ่มและความเศร้า ความรู้สึกอ่อนไหวทางอารมณ์

๓. ความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์ ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับองค์ประกอบทั้งหมดของความวิตกกังวล คือ ความตึงเครียดและความขงกัใจ ความเป็นคนไม่มีหลักการ ความรู้สึกตนเองง่าย ความรู้สึกอายและสับสนมาก ความกลัว ความกลุ่มและความเศร้า ความรู้สึกอ่อนไหวทางอารมณ์

ตาราง ๗. แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางกายภาพ
กับความวิตกกังวลแต่ละองค์ประกอบของเด็กที่ป่วยกายปกติ

	ความต้องการ ไม่มีสัมพันธ์		
ความตึงเครียดและความชอบกับใจ	.๐๒	.๐๒	.๐๓
ความเป็นคนไม่มีหลักการทำอะไรอย่างปดอยปดะ			
ละเอียด	.๑๑	.๑๑	.๑๒
ความรู้สึกลึกลับแทนง่าย ไม่อดทน	.๒๕	.๑๐	.๐๖
ความรู้สึกลอย และสับสนมาก	.๑๖	-.๐๕	.๑๘
ความกลัว ความกลัว และความเกรง	.๐๘	.๒๒	-.๐๘
ความรู้สึกลอยไหวทางอารมณ์	-.๐๗	-.๑๑	.๑๗

ตาราง ๗. แสดงให้เห็นว่า เมื่อวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางกายภาพกับความวิตกกังวลแต่ละองค์ประกอบของเด็กที่ป่วยกายปกติ ก็ปรากฏว่าไม่พบความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเลย ทั้งจะแจกแจงให้ละเอียดลงไปดังนี้

๑. ความต้องการ การยอมรับนับถือ ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับองค์ประกอบทั้งหกของความวิตกกังวล คือ ความตึงเครียดและความชอบกับใจ ความเป็นคนไม่มีหลักการ ความรู้สึกลึกลับแทนง่าย ความรู้สึกลอยและสับสนมาก ความกลัวความกลัวและความเกรง ความรู้สึกลอยไหวทางอารมณ์

๒. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 กับองค์ประกอบทั้งหกของความวิตกกังวล คือ ความตึงเครียดและความขงกัใจ ความเป็นคน
 ไม่มีหลักการ ความรู้สึกตื่นเต้นง่าย ความรู้สึกอายและสับสนมาก ความกลัวความกลุ่มและ
 ความเศร้า ความรู้สึกอ่อนไหวทางอารมณ์

๓. ความต้องการไมตรีสัมพันธ์ ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 กับองค์ประกอบทั้งหกของความวิตกกังวล คือ ความตึงเครียดและความขงกัใจ ความเป็นคน
 ไม่มีหลักการ ความรู้สึกตื่นเต้นง่าย ความรู้สึกอายและสับสนมาก ความกลัวความกลุ่มและ
 ความเศร้า ความรู้สึกอ่อนไหวทางอารมณ์

ตาราง ๘. แสดงความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ ระหว่างความต้องการทางกายนิยม
 กับความวิตกกังวลแต่ละองค์ประกอบของ เด็กที่มีร่างกายพิการ

	ความต้องการ การยอมรับนับถือ	ความต้องการ สัมฤทธิ์ผล	ความต้องการ ไมตรีสัมพันธ์
ความตึงเครียดและความขงกัใจ	.๘๖**	.๑๕	.๑๘
ความเป็นคนไม่มีหลักการ ทำอะไรอย่างพลอยพละ			
ละเอียด	-.๒๕	.๓๘	.๘๓*
ความรู้สึกตื่นเต้นง่าย ไมอคทน	.๕	.๑๑	-.๐๒
ความรู้สึกอาย และสับสนมาก	.๑๕	-.๒๕	-.๒๕
ความกลัว ความกลุ่ม และความเศร้า	.๑๕	.๑๑	-.๐๒
ความรู้สึกอ่อนไหวทางอารมณ์	.๑๖	.๐๒	-.๐๗

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕
 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

ตาราง ๔. แสดงให้เห็นว่าเมื่อวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทาง
 กาสิโน กับความวิตกกังวลแต่ละองค์ประกอบของ เด็กที่มีร่างกายพิการ ปรากฏว่ามีความ
สัมพันธ์กันบางบาง ก็ จะ แยก แยกใจ ใจ ละเอียด ลง ไป ดังนี้

๑. ความต้องการการยอมรับนับถือ มีความสัมพันธ์ทางตรงกับความตึงเครียด
 และความของงกบใจ ($r = .6627, P < .00$) ซึ่งถือว่าเป็นความวิตกกังวล ก็ ถ้า
 ต้องการการยอมรับนับถือมากเพียงใด ก็ยังมี ความตึงเครียด และความของงกบใจมากขึ้นเพียงนั้น
 คือวิตกกังวลในค่านนี้เพิ่มขึ้น และในทางตรงกันข้าม ถ้าต้องการการยอมรับนับถือน้อยลง เพียงใด
 ความตึงเครียดก็ลดลงตาม หรือ เป็นคนปดอยตามสบาย ใจคอราบรื่นยิ่งขึ้น คือวิตกกังวลใน
 ค่านนี้น้อยลง

ความต้องการการยอมรับนับถือนี้มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลองค์ประกอบหนึ่ง
 ดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับองค์ประกอบอื่น ๆ ของความ
 วิตกกังวลอีกทางองค์ประกอบ ก็ คือ ความเป็นคนไม่มีหลักการ ความรู้สึกตื่นเต้นง่าย ความรู้สึก
 อายและสับสนมาก ความกลัวความกลุ่มและความเศร้า ความรู้สึกถอนใจทางอารมณ์

๒. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 กับองค์ประกอบทั้งหมดของความวิตกกังวล ก็ คือ ความตึงเครียดและความของงกบใจ ความเป็นคน
 ไม่มีหลักการ ความรู้สึกตื่นเต้นง่าย ความรู้สึกอายและสับสนมาก ความกลัวความกลุ่มและ
 ความเศร้า ความรู้สึกถอนใจทางอารมณ์

๓. ความต้องการไมตรีสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางตรงกับความสามารถในการควบคุมตัวให้อยู่ในระเบียบวินัย และทำตามกฎของสังคม ($r = .6๓๗, P < .๐๕$)

หมายความว่าถ้าความต้องการไมตรีสัมพันธ์เพิ่มขึ้น ความสามารถในการควบคุมตัวให้อยู่ในระเบียบวินัย และทำตามกฎของสังคมจะเพิ่มขึ้น ในทางตรงข้าม ถ้าความต้องการไมตรีสัมพันธ์ลดลง ลักษณะความเป็นคนไม่มีหลักการ ซากินัย ทำอะไรอย่างปล่อยปละละเลย จะเพิ่มขึ้น ความสัมพันธ์ทางตรงข้อนี้ ถือว่าไม่เป็นความวิตกกังวล (ถ้าเป็นความวิตกกังวล จะตรง เป็นความสัมพันธ์ทางกลับกัน หรือมีค่าความสัมพันธ์เป็นลบ)

นั่นคือความต้องการไมตรีสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางกลับกันกับความเป็นคนไม่มีหลักการ ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความวิตกกังวล แต่ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับองค์ประกอบอื่น ๆ ของความวิตกกังวลอีกห้าองค์ประกอบ คือ ความรู้สึกเกินง่าย ความรู้สึกอภัย และสรวมมาก ความกลัวความคลุมเครือและความเศร้า ความรู้สึกถอนใจทางอารมณ์

๔. การเปรียบเทียบความดีของครูเกี่ยวกับกิจกรรมการแนะแนวของโรงเรียน

ตาราง ๕. แสดงค่าความแตกต่าง ระหว่างความดีของครูในโรงเรียนเด็กปกติ กับโรงเรียนเด็กพิการ ในเรื่องการจัดกิจกรรมการแนะแนว

กิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนว	โรงเรียน เด็กปกติ	โรงเรียน เด็กพิการ	t
๑. การประอบนิเทศนักเรียนใหม่ใหญ่ จักครู และกฎเกณฑ์ของโรงเรียน	๓.๑๖	๓.๔๘	.๓๐
๒. ประชุมปรึกษามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียน	๑.๕๐	๒.๕๓	๘.๕๑**
๓. สัมภาษณ์ผู้ปกครอง	๒.๕๐	๒.๕๐	๐
๔. สัมภาษณ์ตัวนักเรียนเป็นรายบุคคล	๓.๑๖	๓.๒๑	.๑๓
๕. ใ้หม้กับโรงเรียนให้คำตอบคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับครู	๒.๓๓	๒.๖๔	.๕๕
๖. ใ้หม้กับโรงเรียนเขียนอัตชีวประวัติ	๒.๖๖	๒.๕๐	.๔๔
๗. จัดทำระเบียบสนทนาเกี่ยวกับชีวประวัติของนักเรียน	๒.๓๓	๒.๓๓	.๔๑
๘. การตรวจร่างกายนักเรียน	๒.๘๓	๓.๕๓	๑.๓๘
๙. สนใจนักเรียนแต่ละคนโดยพยายามสร้างสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับธรรมชาติของนักเรียนแต่ละคน	๒.๘๓	๓.๒๑	๑.๓๖
๑๐. จัดการสอนโดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ และความผิดปกติทางร่างกายของเด็กแต่ละคน	๓.๕๐	๓.๕๓	.๒๓
๑๑. จัดบริการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน เช่น ใ้หม้กับครูผู้หนึ่งสอนใ้หม้กับนักเรียนในการอ่าน การเขียน	๓.๖๐	๓.๑๔	๑.๓๓
๑๒. จัดใ้หม้กับการเรียนพิเศษซ่อมเสริมวิชาที่เด็กเรียนไม่เข้าใจ	๓.๓๓	๒.๖๔	๒.๕๓*
๑๓. ใ้หม้กับปรึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล	๓.๐๐	๒.๕๓	๑.๒๔

ตาราง ๕. (ต่อ)

กิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนว	\bar{X}	\bar{X}	t
	โรงเรียน เด็กปกติ	โรงเรียน เด็กพิการ	
๑๔. จัดให้ทำกิจกรรมหมู่ ซึ่งมีส่วนส่งเสริมความเจริญของนักเรียน ในด้านการปรับตัวและความสัมพันธ์กับการเข้าสังคม	๓.๐๐	๓.๒๑	๑.๑๐*
๑๕. ติดต่อกับนักเรียนผจญการติดประกาศ	๑.๖๖	๒.๔๓	๒.๘๘
๑๖. วิชาทบทวนให้เด็กยากจน	๓.๖๖	๓.๓๖	.๕๐
๑๗. ไปเยี่ยมขานักเรียนที่กำลังเรียนอยู่	๒.๓๓	๒.๔๓	.๓๗
๑๘. ติดต่อกับนักเรียนที่สำเร็จแล้ว	๑.๖๖	๒.๔๓	๒.๒๔*
๑๙. การติดตามผลนักเรียนที่สำเร็จแล้ว	๑.๖๖	๒.๔๓	๒.๔๑*
๒๐. การติดตามผลนักเรียนที่ต้องออกก่อนเรียนสำเร็จ	๓.๑๖	๒.๘๐	๑.๐๘

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๕. เป็นการเปรียบเทียบความเห็นของครูในสองโรงเรียน ปรากฏผล
ดังนี้

ก. กิจกรรมที่ครูเห็นว่าในโรงเรียนของตนได้จัดทำในระดัปานกลาง
(ถือเกณฑ์ ๒.๔ - ๓.๕) ได้แก่

- ประถมนิเทศนักเรียนใหม่ให้รู้จักครูและกฎเกณฑ์ของโรงเรียน
- สัมภาษณ์ผู้ปกครอง
- สัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล
- ให้เด็กเรียนตอบคำถามสั้น ๆ เพื่อหาจุดบกพร่อง

กิจกรรมที่ครูเห็นว่าในโรงเรียนของตนได้จัดทำในระดับปานกลาง

- ให้นักเรียนเขียนอัตชีวประวัติ
- จัดทำระเบียบสะสมเกี่ยวกับชีวประวัตินักเรียน
- กรวบรวมใบบันทึกนักเรียน
- สนใจนักเรียนแต่ละคน โดยพยายามสร้างสิ่งแปลกใหม่ให้สอดคล้อง

กับธรรมชาติของนักเรียนแต่ละคน

- จัดบริการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน เช่น

ใหญ่ จักวิจิตรหนังสือ ให้มีหลักในการอ่าน การเขียน

- ให้ทำวีรกรรมแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล
- จัดให้มีกิจกรรม ซึ่งมีส่วนส่งเสริมความเจริญของนักเรียน
- จัดหาทุนให้เด็กยากจน
- ไปเยี่ยมบ้านนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่
- ติดตามผลนักเรียนที่ต้องออกก่อนเรียนสำเร็จ

จ. ความเห็นของครูที่ต่างกันอย่างน้อยสามัญสำคัญทางสถิติ ได้แก่ความเห็นในเรื่อง

ต่อไปนี้

๑. การประชุมมีค่ามากกว่าหรือผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนเด็กพิการ มีมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ ($t = ๘.๘๑, P < .๐๑$)
๒. การติดต่อกับนักเรียนช่วยการคิดประเภท โรงเรียนเด็กพิการ มีมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ ($t = ๒.๐๘, P < .๐๕$)
๓. การติดต่อกับนักเรียนที่สำเร็จแล้ว โรงเรียนเด็กพิการมีมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ ($t = ๒.๒๕, P < .๐๕$)
๔. การติดตามผลนักเรียนที่สำเร็จแล้ว โรงเรียนเด็กพิการมีมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ ($t = ๒.๘๑, P < .๐๕$)
๕. การจัดให้มีการเรียนพิเศษตามเสรีบริหารที่เด็กเรียนไม่เข้าใจ โรงเรียนเด็กปกติ มีมากกว่าโรงเรียนเด็กพิการ ($t = ๒.๘๗, P < .๐๕$)

บทย่อ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

ความมุ่งหมายสำคัญของงานวิจัยในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ก็เพื่อทราบถึงความต้องการ และ ความวิตกกังวล ของ เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ ว่ามีแนวโน้มที่จะแตกต่างกับ เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติหรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนว ตลอดจนแนวทางการจัดการศึกษาให้แก่เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ไว้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้มาจากโรงเรียนตอประธานวิทยา และ โรงเรียนศรีสังวาลย์ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนละ ๓๐ คน เป็นครูในโรงเรียนศรีสังวาลย์ ๑๔ คน และเป็นครูในโรงเรียนตอประธานวิทยา ๘ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นแบบสอบถาม ๓ ประเภท คือ

๑. แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการ ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสอบถาม PVOI Scale ของ ฮิก (Higgs, ๑๙๖๕)
๒. แบบสอบถามเกี่ยวกับความวิตกกังวล ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสอบถาม HSPQ ของ แคทเทล (Cattell, ๑๙๖๖)
๓. แบบสอบถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางการแนะแนวของโรงเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้กำหนดหาสิ่งต่อไปนี้

๑. หาค่าคะแนนเฉลี่ย
๒. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
๓. หาค่าความแปรปรวน
๔. ทดสอบนัยสำคัญของคะแนนเฉลี่ย โดยใช้ t -test
๕. หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์นั้น ๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. * เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ และเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ มีความต้องการการยอมรับนับถือ และต้องการไม่ตรีสัมพันธ์พอ ๆ กัน * ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ * แต่เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการมีความต้องการ ความสัมพันธ์มากกว่า เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ * อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๒. * องค์ประกอบทั้ง ๒ ของความวิตกกังวลในเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ เปรียบเทียบกับเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. * ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางกานิยมต่าง ๆ และองค์ประกอบทั้ง ๒ ของความวิตกกังวล เมื่อจัดกระทำข้อมูล เฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ หรือเมื่อจัดกระทำข้อมูลเฉพาะ เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการกับร่างกายปกติรวมกัน *

๔. * การหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการทางกานิยมต่าง ๆ และองค์ประกอบทั้ง ๒ ของความวิตกกังวล เฉพาะกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ พบว่า*

ก. * ความต้องการการยอมรับนับถือมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความตึงเครียดและความวิตกกังวล อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ * เป็นความสัมพันธ์ที่แสดงความวิตกกังวล เพราะยังมีความต้องการการยอมรับนับถือมากเท่าใด ก็ยิ่งมีความตึงเครียดเพิ่มขึ้นเท่านั้น แต่ความต้องการยอมรับนับถือลดลงเท่าใด ก็ยิ่งเป็นกันปล่อยตามสบายมากขึ้นเท่านั้น

ข. *ความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์กับความเป็นคนควบคุมอารมณ์ตนเองได้ มีความสามารถควบคุมคนให้อยู่ในระเบียบวินัย มีความสัมพันธ์โดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ* เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ถือว่าเป็นความวิตกกังวล เพราะยิ่งต้องการไม่ตรีสัมพันธ์มากเท่าใดก็ยิ่งเป็นคนที่ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ มีระเบียบวินัย ทำอะไรตามกฎของสังคมมากขึ้น คือเป็นคนที่ทำอะไรตามสบายจะกลับเพิ่มขึ้น* แต่หาความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์ลดลง ความเป็นคนไม่มีหลักการทำอะไรตามสบายจะกลับเพิ่มขึ้น*

*ส่วนความต้องการทางค่านิยมกับองค์ประกอบอื่น ๆ ของความวิตกกังวล ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ ๖. โฉมของการศึกษาความเห็นของครูเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการแนะแนวของโรงเรียน แสดงว่าครูในแต่ละโรงเรียนเห็นว่าโรงเรียนของตนได้จัดกิจกรรมการแนะแนวอยู่ในระดับปานกลาง เป็นส่วนมาก ส่วนความเห็นที่ต่างกันน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่

๖.๑ โรงเรียนเด็กพิการ มีการประชุมปรึกษามารดา หรือผู้ปกครองมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ

๖.๒ โรงเรียนเด็กปกติ มีการเรียนพิเศษซ่อมเสริมวิชาที่เด็กเรียนไม่เข้าใจมากกว่าโรงเรียนเด็กพิการ

๖.๓ โรงเรียนเด็กพิการ มีการติดต่อกับแม่บ้านด้วยการศึกษาปรึกษามากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ

๖.๔ โรงเรียนเด็กพิการ มีการติดต่อกับนักเรียนที่สำเร็จแล้วมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ

๖.๕ โรงเรียนเด็กพิการ มีการติดต่อนักเรียนที่สำเร็จแล้ว มากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ

✓ อภิปรายผล

๑. เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ และเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ มีความต้องการการยอมรับนับถือและการต้องการไม่ตรีสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน แต่เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการมีความต้องการ

ความสัมฤทธิ์ผลมากกว่า เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ

ผลการวิจัยข้อนี้ปรากฏว่า ชัดแย้งกับผลการวิจัยของ ครุคแซงก์ และ กอลดีน^๑ (Cruickshank and Colfin) ที่ได้กระทำกับนักเรียนในอเมริกา คือ ครุคแซงก์ และ กอลดีน พบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ และ เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ มีความต้องการทั้งสามด้านนี้ไม่แตกต่างกันเลย แต่การวิจัยครั้งนี้กลับพบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ และ เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ มีความต้องการที่แตกต่างกันอยู่ด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นด้านสำคัญ ก็คือ เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ มีความต้องการความสัมฤทธิ์ผลมากกว่า เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ ความขัดแย้งที่พบนี้ เนื่องมาจากในประเทศไทยยังมี เรื่องอำนวยความสะดวกที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถของ เด็กที่มีร่างกายพิการ ให้ทำงานได้อย่างประสบความสำเร็จไม่เพียงพอ ก็เป็นได้ อนึ่ง การที่พบว่า โรงเรียนเด็กปกติมีการสอนพิเศษซ่อมเสริมวิชาที่ เด็ก เรียนไม่เข้าใจ มากกว่าโรงเรียนเด็กพิการ ก็แสดงว่า โรงเรียนเด็กพิการอาจจะยัง เน้นด้านผลสัมฤทธิ์น้อยกว่า โรงเรียนเด็กปกติ

อย่างไรก็ดี ความขัดแย้งนี้อาจจะไม่ถึงกับกลับกันอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะแม้ว่า เด็กที่มีร่างกายพิการจะมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลมากกว่า เด็กที่มีร่างกายปกติ แต่ความต้องการอันนี้ก็มีได้ทำให้เกิดหรือเกี่ยวข้องกับ ความวิตกกังวลเลย

ส่วนผลการวิจัยที่สอดคล้องกับของ ครุคแซงก์ และ กอลดีน อยู่บ้าง ก็คือ ทั้ง เด็กที่มีร่างกายพิการ และ เด็กที่มีร่างกายปกติ มีความต้องการการยอมรับนับถือ และ ไม้ตรีสัมพันธ์เท่า ๆ กัน แต่ทั้ง ๆ ที่ไม่แตกต่างกันในทางปริมาณ ความต้องการไม้ตรีสัมพันธ์ และ ความต้องการการยอมรับนับถือ ของ เด็กพิการก็สัมพันธ์กับองค์ประกอบของความวิตกกังวลบ้าง ในขณะที่ เด็กที่มีร่างกายปกติของไทยหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

ก. ความต้องการการยอมรับนับถือจะมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลอยู่ในองค์ประกอบอันหนึ่งคือ ในกลุ่มเด็กที่มีร่างกายพิการ เมื่อมีความต้องการการยอมรับนับถือมากกว่าก็มักจะมีความถึงเกียติและความของคับใจมากกว่า

^๑ Cruickshank, William N., loc. cit.

ข. เมื่อความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์สูง เด็กที่มีร่างกายพิการจะปฏิบัติตนถูกต้องตามกฎของสังคมมากขึ้น ซึ่งแสดงว่าไม่มีความวิตกกังวล แต่ตรงข้าม ถ้าความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์ต่ำ เด็กพิการจะควบคุมตนเองไม่ได้ ไม่มีวินัย ขาดระเบียบ ซึ่งแสดงว่ามีความวิตกกังวล *N*

๒. เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ และเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันทางสถิติ

ผลการวิจัยข้อนี้ปรากฏว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมอก และครุกแชนก (Stock and Cruickshank) ที่ได้กระทำกับนักเรียนในอเมริกา

อย่างไรก็ดี การที่ผลการวิจัยปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างในเรื่องความวิตกกังวลในระหว่างเด็กที่มีร่างกายปกติกับเด็กที่มีร่างกายพิการนี้ อาจจะเนื่องจากสภาพของสังคมได้พยายามทำสิ่งต่าง ๆ มิให้เด็กร่างกายพิการเกิดความวิตกกังวลก็เป็นได้ เช่น เด็กร่างกายพิการทำอะไรไปก็ พ่อแม่ก็ช่วยทำให้ และยอมรับว่าเด็กทำอะไรเองไม่ได้ ดังนั้นเด็กที่มีร่างกายพิการจึงมีความวิตกกังวลที่ไปแตกต่างไปจากเด็กปกติ

อนึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับของ นวลเพ็ญ (โกศล เสธฐ) วิเชียรโชติ^๓ ที่พบว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง ก็จะมีความวิตกกังวลต่ำ ส่วนผู้ที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์ต่ำ จะมีความวิตกกังวลสูง (พบ ๔ ใน ๖ องค์ประกอบของความวิตกกังวล) แต่การวิจัยครั้งนี้กลับพบว่าความต้องการความสัมฤทธิ์ผลไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในองค์ประกอบใดเลย ไม่ว่าจะเป็นเด็กพิการหรือเด็กธรรมดา เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องมาจากความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่ไขก้อ

๓. งานวิจัยครั้งนี้กระทำกับเด็กชายและหญิงรวมกัน ส่วนของ นวลเพ็ญ (โกศล เสธฐ) วิเชียรโชติ^๓ แยกวิเคราะห์ชายและหญิงต่างหากวากกัน และพบว่า

^๒ Ibid. pp. 321 - 322.

^๓ Wichiarajote, (Kosolsroth) Heunpon, "A Cross-Cultural Study of Societal Values and Personality of Thai and American Adolescents," Doctorate Thesis, University of Illinois, 1966.

เฉพาะ เด็ก ราชวัญรุ่นเท่านั้น ที่มีความต้องการ ผลสัมฤทธิ์และความวิตกกังวลสัมพันธ์กัน

จ. นวลเพ็ญ (โกศล เสธฐ) วิเชียรโชติ ไคกระพำกับ เด็กในเมือง ก็ใช้
กลุ่มตัวอย่างจากเด็กในจังหวัดพระนคร ส่วนการวิจัยครั้งนี้กระทำกับเด็กที่อยู่ในเขตธนเขต
ระหว่าง เด็กในเมืองและเด็กในชนบท อาจจะมีการ เน้นถึงผลสัมฤทธิ์ต่างกัน ซึ่งจะมีผลทำให้
เด็กเกิดความวิตกกังวลใจแตกต่างกันได้

แต่อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการ มีความ
ต้องการความสัมพันธ์มาก แต่ก็ไม่แสดงความวิตกกังวลออกมา อาจจะไม่มองมาจากนิทาน
ถอยช่วยทำสิ่งต่าง ๆ ให้กับเด็กที่มีร่างกายพิการ จึงทำให้เด็กที่มีร่างกายพิการ ไม่มีความวิตก
กังวล ทดความสัมพันธ์ผลการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งอาจจะไม่มองจากเด็กที่มีร่างกาย
พิการรู้ว่าสังคมไม่เรียกร้องความสำเร็จจากเขาจนเกินไป จึงทำให้เขาไปเพิ่มความวิตกกังวล
ต่อความสัมพันธ์

น่าตั้ง เกตว่าผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงว่า เด็กพิการที่มีความต้องการ การยอมรับ
นับถือ ก็จะมีคามหึง เกรียบหรือความวิตกกังวลมาก แต่ไม่พบว่า เด็กปกติที่มีความต้องการ
การยอมรับนับถือมาก จะมีความวิตกกังวลใด ๆ เลย ทั้งนี้เนื่องจากเด็กพิการไม่มีโอกาส
ที่จะแสดงความสามารถของตนออกมาตามที่ตนต้องการ อาจเป็นเพราะความพิการของตนเอง
ก็เป็นได้ จึงทำให้เด็กรู้สึกวาทนไม่คอยได้รับการยกย่องและยอมรับจากสังคมอันเป็นเหตุให้
เกิดความวิตกกังวล

เด็กพิการที่มีความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์มาก จะเป็นคนที่ควบคุมตนเองได้
ซึ่งแสดงว่าไม่มีความวิตกกังวล เหตุที่เป็น เช่นนี้อาจจะเนื่องมาจาก เด็กพิการอยู่ในสิ่งแวดล้อม
ที่จำกัด ความสามารถของ เด็กพิการก็อยู่ในขอบ เขตจำกัด ไม่มีโอกาสไปกระทำสิ่งต่าง ๆ
ที่ขัดต่อกฎของสังคม และ เด็กพิการที่มีความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์มากตามลักษณะของ "คนที่อยู่
ในสภาพสังคมที่ เน้นหนักไปในทาง เกษตรกรรม ซึ่งจะมีความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์มาก"

๔ วิจารณ์ วิเชียรโชติ "สังคมไม่ตรีสัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศ"
วารสารจิตวิทยา หน้า ๓๖ - ๔๐.

ส่วนในเด็กปกติแม่จะต้องการไมตรีสัมพันธ์มากตามลักษณะของสังคม แต่เด็กปกติมีอิสระในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ใดมาก จึงไม่ปรากฏกาสสัมพันธ์ระหว่างความต้องการไมตรีสัมพันธ์กับการเป็นคนที่ควบคุมตนเองได้ พาดะไรตามกฎของสังคม

๓. ความเห็นของครูเกี่ยวกับกิจกรรมการแนะแนวที่โรงเรียนได้จัดทำไปแล้ว ปรากฏว่าส่วนใหญ่แล้วครูเห็นว่าทางโรงเรียนของตนได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ไว้ในระดัปลานกลางเหมือนกันทั้งสองโรงเรียน แต่หาพิจารณาความเห็นของครูเป็นรายบุคคลแล้วก็ยอมรับแตกต่างกันไป คือบางคนเห็นว่ากิจกรรมนั้น ๆ มีมากพอเหมาะกะกับเด็กในโรงเรียนของตนแล้ว แต่บางคนมีความเห็นว่ากิจกรรมนั้น ๆ ยังมีน้อยไป เพื่อเป็นการหยั่งความเห็นของครูโดยส่วนรวม ผู้เขียนจึงถือโอกาสของความเกิดขึ้นทั้งหมดมาพิจารณา ซึ่งมีผลปรากฏว่าความเห็นของครูทั้งสองโรงเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการแนะแนวในโรงเรียนของตน แตกต่างกันอยู่ ๕ ประการคือ

- ๓.๑ โรงเรียนเด็กพิการมีการประชุมปรึกษา มารดา มากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ
- ๓.๒ โรงเรียนเด็กพิการมีการติดต่อกับนักเรียนด้วยการติดประกาศมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ
- ๓.๓ โรงเรียนเด็กพิการมีการติดต่อกับนักเรียนที่สำเร็จแล้วมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ
- ๓.๔ โรงเรียนเด็กพิการมีการติดต่อนักเรียนที่สำเร็จแล้วมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ
- ๓.๕ โรงเรียนเด็กปกติมีการสอนพิเศษซ่อมเสริมวิชาที่เด็กเรียนไม่เข้าใจมากกว่าโรงเรียนเด็กพิการ

3

๓) จงเห็นว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนเด็กพิการมีมากกว่าโรงเรียนเด็กปกติ อาจเนื่องจากโรงเรียนเด็กปกติยังมีกิจกรรมเหล่านั้นอยู่กว่าระดับปานกลาง จนทำให้พบความแตกต่างระหว่างสองโรงเรียนก็เป็นได้ หรือเนื่องจากในโรงเรียนเด็กพิการมีเด็กน้อยกว่าโรงเรียนเด็กปกติจึงทำไ้โรงเรียนเด็กพิการจัดทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้สะดวก แต่การที่ทางโรงเรียนเด็กพิการมีการสอนพิเศษซ่อมเสริมวิชาที่เด็กเรียนไม่เข้าใจน้อยกว่าโรงเรียนเด็กปกตินั้น อาจเนื่องมาจากทางโรงเรียนเด็กพิการยอมรับในความสามารถของเด็กพิการ และไม่เน้นหรือ

เรียกร้องความสัมฤทธิ์ผลจากเด็กพิการมากนัก
 ผู้เขียนนำความเห็นของครู เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการแนะแนวในโรงเรียนทั้งสอง
 มาเปรียบเทียบกัน และพบว่าจัดไวพอด ๆ กันบ้าง แตกต่างกันบ้างนั้น ก็ได้หมายความว่า
 ในโรงเรียนทั้งสองมีกิจกรรมเหล่านั้นเท่า ๆ กันหรือมากกว่ากัน แต่เป็นการเปรียบเทียบ
 คุณาครูในแต่ละโรงเรียนเห็นวากิจกรรมในโรงเรียนของตนมีความเหมาะสมกับสภาพนักเรียน
 ของตนมากน้อยเพียงไร

ผู้เขียนได้สัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนทั้งสองแห่ง เกี่ยวกับการตรวจ
 ร่างกายนักเรียน และการจัดหาทุนให้เด็กยากจน ผลการสัมภาษณ์คือ ในโรงเรียนเด็กพิการ
 มีการตรวจร่างกายเด็กทั้งหมดปีละ ๑ ครั้ง เป็นประจำ และมีแพทย์ไปตรวจร่างกายเด็กเฉพาะ
 รายอีกเดือนละ ๒ ครั้ง และนอกจากนั้นแควยังส่ง เด็กที่จำเป็นต้องได้รับการรักษาเป็นประจำ
 ไปแพทย์ตรวจรักษาทุกวัน ในโรงเรียนเด็กปกติไม่มีการตรวจร่างกายเด็กทั้งหมดพร้อมกันในแต่
 ละปี แต่มีการส่ง เด็กที่ดูเห็นว่ามีความผิดปกติไปให้แพทย์ที่โรงพยาบาลตรวจรักษา

ส่วนเรื่องการจัดหาทุนให้เด็กยากจน ปรากฏว่าโรงเรียนทั้งสองไม่ได้ตั้งเงินทุน
 สำหรับให้เด็กเป็นราย ๆ แต่สำหรับโรงเรียนเด็กพิการส่วนใหญ่ทางโรงเรียนจะได้รับการ
 บริจาคได้อินา สมุด กินสอ จากมูลนิธิ สมาคม ดงกการและบริษัททางร้านต่าง ๆ ที่
 ปรรณนาระรวบรวมเหลือเด็กพิการ และมีผู้รับอุปการะเด็กเป็นราย ๆ ไป นอกจากนั้นแควทาง
 โรงเรียนยังยกเว้นค่าอาหารและค่าบำรุงการศึกษาให้เด็กที่ยากจนอีกด้วย สรุปแล้วเด็กที่เรียน
 ในโรงเรียนเด็กพิการ เกือบทุกคนไม่ต้องจ่ายค่าอะไรเลย แต่ในโรงเรียนเด็กปกติมีการยกเว้น
 ค่าเล่าเรียนให้เด็กบ้างประมาณปีละ ๕๐ คน ส่วนเด็กที่ยากจนจริง ๆ จะได้รับการพิจารณา
 ช่วยเหลือเป็นราย ๆ ไปตามแต่อาจารย์ใหญ่จะเห็นสมควร

จากข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนได้สัมภาษณ์มานี้ ก็พอจะเห็นได้ว่ากิจกรรมในสองโรงเรียน
 จัดไว้แตกต่างกัน แต่ครูอาจเห็นว่าเท่าที่ทางโรงเรียนของตนทำอยู่นั้น พอเหมาะกับเด็กของตน
 แล้ว ดังนั้นผลจากการให้ครูประมาณวากิจกรรมส่วนมากจึงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติ

ขอเสนอแนะ

ผลจากการศึกษากว่าครึ่งนี้ ทำให้เกิดแนวคิดต่าง ๆ ดังจะเสนอแนะเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

๑. โรงเรียนของเด็กพิการ ควรจะมีกิจกรรมทางการแนะแนว การทำระเบียบสะสมเกี่ยวกับประวัติของนักเรียน การสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคล เยี่ยมบ้านของนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ ทั้งนี้เพื่อให้มีความเข้าใจเด็กแต่ละคนมากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดบริการอื่น ๆ ให้แก่เด็กอีกด้วย
๒. ควรมีการอบรมใหญ่ทำการแนะแนวของโรงเรียนทราบว่า เด็กพิการที่ต้องการไม่ตรีสัมพันธ์มากก็ควรมีความวิตกกังวล จึงแสดงออกมาในอาการของกบใจ
๓. กิจกรรมแนะแนวควรส่งเสริมความสามารถของเด็กที่มีร่างกายพิการให้ทำงานได้อย่างประสบความสำเร็จ
๔. ควรจัดกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ เช่น การแสดงละคร การเล่นกีฬา การโหวต การอภิปรายปัญหาาร่วมกัน จัดงานรื่นเริงโดยมีครู ผู้ปกครองร่วมด้วย เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนที่มีอยู่ และเกิดความรู้สึกว่าคุณได้รับการยกย่องจากผู้อื่น
๕. ตามผลการวิจัยพบว่า ถ้าเป็นเด็กพิการที่ต้องการไม่ตรีสัมพันธ์น้อย จะเป็นกบทำอะไรอย่างปลอดภัยและสบายใจ ดังนั้นการจะจัดกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ให้ทำร่วมกัน เพื่อส่งเสริมไม่ตรีสัมพันธ์
๖. ควรจัดให้มีครูที่ปรึกษาประจำตัวนักเรียน เพื่อติดตามผลการเรียน สุขภาพ และลักษณะทางบุคลิกภาพของนักเรียนแต่ละคน
๗. ควรจัดบริการให้ทำปรึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่ม โดยให้บุคลากรที่มีความรู้ทางจิตวิทยา และการแนะแนวอย่างดี เพื่อคอยช่วยเหลือในคาบการปรับตัวทางการเรียน การมอ การเวาสังคม บุคลิกภาพ และแนวทางอาชีพ ฯลฯ แก่นักเรียน

๘. กวรวัดให้มีการเรียนพิเศษ ซ้อมเสริมวิชาที่เด็กเรียนไม่เข้าใจมากขึ้น เพื่อส่งเสริมความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนให้แก่เด็กพิการ
๙. กวรมีการติดตามดูแลนักเรียนที่สำเร็จแล้ว เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนวต่อไป
๑๐. กวรอำนวยการทางวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ขาเทียม รถล้อเลื่อน รถรับส่งนักเรียนที่มีที่นั่งขึ้นลง เป็นพื้นลาด ฯลฯ และใส่ทัศนวัสดุที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน
๑๑. นำระดัยการศึกษาดังเรื่องส่งกับเกี่ยวกับตนเองของ เด็กพิการดูข้าง เพื่อจะได้ทราบว่าเด็กมีทัศนเกี่ยวกับตนเอง และกับผู้อื่นอย่างไร เพื่อเป็นประโยชน์ใน坎านบริการให้ทำปริญา เป็นรายบุคคลละ เป็นกลุ่ม.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เฉลิมชัย อุบลพวง "การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อนักเรียน
ม.ศ. ๓ และบทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยม จังหวัดชัยนาท"
ปริญญาบัณฑิตการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, ๒๕๑๑, ๑๐๕ หน้า.
- วิรัช วิเชียรโชติ, "สังคมไม่ตรีสัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศ" วารสารจิตวิทยา
สมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย ๒๕๑๓, หน้า ๓๖ - ๕๑.
- สถาพร สุวัณณาสส์, "การให้การศึกษาแก่บุคคลบางประเภท" มนุษยศึกษา ๑๐:๘ - ๑๐
ตุลาคม ๒๕๐๖.
- สมใจ พรหมศิริ "ทัศนคติของครู - อาจารย์ โรงเรียนมัธยมแบบประสมสี่แห่งที่มีต่อโครงการ
แนะแนวของโรงเรียน" ปริญญาบัณฑิตการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
๒๕๑๑, ๘๘ หน้า.
- กัษิณการ, กระจหวง, กรมการฝึกหัดครู บริการแนะแนวในโรงเรียน ทางหุ่นส่วนจำกัด
อักษรเจริญทัศน์ (แผนกการพิมพ์) พระนคร, ๒๕๐๘, ๓๕๕ หน้า.
- กัษิณการ, กระจหวง, กองการเผยแพร่การศึกษา "บริการแนะแนวในโรงเรียน"
การประชุมครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลาง
โรงพิมพ์เสรีนาวิพ พระนคร, ๒๕๑๐, ๑๒๕ หน้า.
- Baker, Harry J., Introduction to Exceptional Children, The Macmillan
Company New York, 1954, 500 pp.
- Dower, Eli M., "Emotional Factors and Academic Achievement,"
Review of Educational Research, 29:529-530 December 1959.
- Cattell, R. B., Handbook for the jr. - sr. high school personality
questionnaire, Champaign, Illinois : The Institute for
Personality and Anxiety Testing, 1962.

- ✓ Cole, Luella and Hall Irma, Psychology of Adolescence, Holt Rinehart and Winston, Inc. New York-Toronto-London, 1964, 688 pp.
- ✓ Cruickshank, William M., Psychology of Exceptional Children and Youth, Prentice-Hall Inc. Englewood Cliffs, 1963, 623 pp.
- ✓ Cruze, Wendell W., Education Psychology, The Ronald Press Company, New York, 1942, 572 pp.
- ✓ Dolch, Edward W., Helping Handicapped Children in School, The Garrard Press Champaign Illinois, 1951, 349 pp.
- Edward, Allen L., Statistical Methods for The Behavioral Science, Rinehart & Company Inc., New York, 1954, 542 pp.
- Edward, Allen L., Technique of attitude scale Construction, New York, Appleton-Century-crofts, 1957, 256 pp.
- ✓ Garrison, Karl C., The Psychology of Exceptional Children, Publishing Company Inc., New York 1959, 640 pp.
- ✓ Goodenough, Florence L, and Rynkiewicz, Exceptional Children, Appleton-Century-Crofts, Inc., New York, 1956, 428 pp.
- ✓ Higgs, W. J., Social motives and decision-making behavior in interpersonal situation, Unpublished doctoral dissertation, University of Illinois, 1965.
- ✓ Menninger, William C., How to Help Your Children, Publishing Company, Inc., New York, 1959, 640 pp.
- Neumann, Joseph, "Sex Differences in Anxiety Scores For College Freshman and Sophomores" The Journal of Psychology, 74:113-115 January 1970.
- ✓ Shertzers, Bruce and Peters, Herman J., Guidance : Technique for Individual Appraisal and Development, The Macmillan Company, New York, 1965, 390 pp.
- ✓ Travers, Robert M.W., Educational Measurement, The Macmillan Company, New York, 1955, 420 pp.
- Wichiarajote, (Kosolsroth) Nuampen, "A Cross Cultural Study of Societal Values and Personality of Thai And American Adolescents," Doctorate Thesis, University of Illinois, 1968, 253 pp.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
สูตรที่ใช้ในการวิเคราะห์ผล

มกท

๑. การหาค่าเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

๒. การหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

๓. การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{SE_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}}$$

$$SE_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2} = \sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}$$

๔. การหาความแปรปรวน

$$S^2 = \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

๕. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$$r = \frac{N\sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

๖. การวิเคราะห์แบบสองกลุ่ม

$$t = \frac{\bar{x}_H - \bar{x}_L}{\sqrt{\frac{\sum(x_H - \bar{x}_H)^2 + \sum(x_L - \bar{x}_L)^2}{n(n-1)}}$$

$$\sum(x_H - \bar{x}_H)^2 = \sum x_H^2 - \frac{(\sum x_H)^2}{n}$$

$$\sum(x_L - \bar{x}_L)^2 = \sum x_L^2 - \frac{(\sum x_L)^2}{n}$$

ภาคผนวก ข.

สถิติ เกราะของชุมชน

ตาราง ๑๐. การวัดทัศนคติฐานของขบวนการชนิดต่าง ๆ ของเด็กที่ปรากฏกายปกติ และเด็กที่มีร่างกายพิการ

ชนิดของขบวนการ	เด็กปกติ		เด็กพิการ		$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	S.E. $\bar{X}_1 - \bar{X}_2$
	S ²	S	S ²	S		
ความต้องการการยอมรับนับถือ	๙๖.๓๓	๙.๘๒	๗๖.๒๙	๘.๗๓	๓.๒๓	๒.๙๐
ความต้องการสัมฤทธิ์ผล	๗๐.๘๒	๘.๓๙	๘๒.๓๓	๙.๐๗	๘.๗๗	๒.๒๒
ความต้องการไม่กลัวสิ่งพิเรนธ	๘๗.๙๙	๖.๙๓	๖๘.๑๖	๘.๒๖	๑.๙๗	๑.๙๗
ความตั้งใจและความขงกัยใจ	๕.๒๒	๒.๒๙	๕.๓๖	๒.๓๒	.๓๐	.๕๙
ความเป็นเหตุไม่เกิดการทำอะไร อย่างปดอญปดละละเลย	๘.๕๓	๒.๙๒	๗.๕๖	๒.๗๓	๑.๐๐	.๗๓
ความรู้สึกสนใจในตนเอง	๘.๖๙	๒.๙๗	๕.๖๗	๒.๓๘	.๑๐	.๕๙
ความรู้สึกอภัยและสรววมมาก	๒.๖๐	๒.๕๗	๗.๑๓	๒.๖๗	.๕๗	.๖๘
ความกลัว ความกลัว และความเศร้า	๕.๘๐	๒.๔๑	๖.๐๖	๒.๔๖	.๒๗	.๖๓
ความรู้สึกพอใจในทางอารมณ์	๕.๐๗	๒.๒๕	๕.๕๑	๒.๓๕	.๓๐	.๕๙
ความวิตกกังวลรวมทั้ง ๖ องค์ประกอบ	๙๒.๖๗	๙.๖๓	๕๘.๐๑	๗.๖๒	.๐๗	๒.๒๘

ตาราง ๑๑. แสดงค่าสถิติที่ได้จากความถี่ของครูเกี่ยวกับกิจกรรมการแนะแนว
ในโรงเรียนเด็กปกติ และโรงเรียนเด็กพิการ

กิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนว	โรงเรียนเด็กปกติ			โรงเรียนเด็กพิการ			$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	S.E. $\bar{X}_1 - \bar{X}_2$
	N	S ²	S	N	S ²	S		
๑. การประเมินทัศนคตินักเรียนใหม่	๑๘	๒.๒๒	๑.๔๙	๑๔	.๗๖	.๘๘	.๐๘	.๒๗
๒. การประชุมผู้ปกครองหรือ ผู้ปกครองนักเรียน	๑๘	.๒๒	.๔๗	๑๔	.๘๒	.๖๔	๑.๐๗	.๑๓
๓. สัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียน	๑๘	.๒๒	.๔๗	๑๔	๑.๓๕	๑.๑๖	๐	.๑๑
๔. สัมภาษณ์ตัวนักเรียน	๑๘	.๑๘	.๔๒	๑๔	๑.๑๐	๑.๐๔	.๐๘	.๓๐
๕. ให้นักเรียนใหม่ตอบคำถามสั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนด้วยกันรู้	๑๘	.๕๐	.๗๑	๑๔	๑.๑๓	๑.๐๖	.๓๗	.๓๓
๖. ให้นักเรียนเขียนอัตชีวประวัติ	๑๘	.๖๒	.๗๘	๑๔	๑.๒๔	๑.๑๒	.๑๖	.๓๖
๗. จัดทำระเบียบเสนอแนะเกี่ยวกับ ชีวประวัติของนักเรียน	๑๘	๒.๐๐	๑.๔๑	๑๔	๑.๕๗	๑.๒๓	.๒๒	.๖๓
๘. การตรวจร่างกายนักเรียน	๑๘	๑.๕๖	๑.๒๔	๑๔	.๗๓	.๘๕	.๓๕	.๕๒
๙. พยายามสร้างสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้อง กับธรรมชาติของนักเรียนแต่ละคน	๑๘	.๑๕	.๓๘	๑๔	.๘๐	.๘๙	.๓๘	.๒๒
๑๐. สนับสนุนให้นักเรียนถึงความสามารถความ สนใจและความผิดปกติทางร่างกาย ของเด็กแต่ละคน	๑๘	.๒๒	.๔๗	๑๔	๑.๑๕	๑.๐๗	.๐๗	.๓๑
๑๑. จัดบริการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือ นักเรียนเกี่ยวกับการเรียน เช่น ให้ครูช่วยดูหนังสือให้หนักในการ อ่านการเขียน	๑๘	.๕๔	.๗๓	๑๔	.๗๖	.๘๗	.๕๒	.๓๐

ตาราง ๑๑. (ต่อ)

กิจกรรมเกี่ยวกับการแนะแนว	โรงเรียนเทศบาล			โรงเรียนเทศบาล			$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	S.E. $\bar{X}_1 - \bar{X}_2$
	N	S ²	S	N	S ²	S		
๑๒. จัดให้ครู เรียนพิเศษ ชมเสริม วิชาที่เด็กเรียนไม่เข้าใจ	๔๘	.๕๕	.๗๖	๑๔	.๘๖	.๙๓	.๖๙	.๒๗
๑๓. ใ้กล่าวปรึกษาแก่นักเรียนเป็นราย บุคคล	๑๔	.๗๑	.๘๔	๑๔	๑.๑๔	๑.๐๗	.๕๓	.๓๕
๑๔. จัดให้ทำกิจกรรมหมู่ ซึ่งมีส่วนส่งเสริม ความเจริญของนักเรียนในคณะกรรมการ ปรับตัว	๔๘	.๓๖	.๕๕	๑๔	.๖๔	.๘๐	.๒๑	.๑๙
๑๕. สักตอกกับนักเรียนคณะกรรมการตีตประกาศ	๔๘	.๕๙	.๗๗	๑๔	๑.๒๙	๑.๑๓	.๗๗	.๓๗
๑๖. จัดหาทุนให้เด็กยากจน	๔๘	.๑๒	.๓๔	๑๔	.๗๑	.๘๔	.๓๐	.๒๐
๑๗. ไปเยี่ยมบ้านนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่	๔๘	.๕๙	.๗๗	๑๔	.๘๘	.๙๔	.๑๐	.๒๗
๑๘. สักตอกกับนักเรียนที่สำเร็จแล้ว	๔๘	๑.๒๙	๑.๑๔	๑๔	.๕๗	.๗๖	.๗๗	.๓๔
๑๙. การติดตามผลนักเรียนที่สำเร็จแล้ว	๔๘	๑.๒๙	๑.๑๔	๑๔	.๓๖	.๖๐	.๗๗	.๓๒
๒๐. การติดตามผลนักเรียนที่ตองออกจาก เรียนสำเร็จ	๔๘	๑.๕๑	๑.๓๖	๑๔	๑.๕๐	๑.๒๒	.๖๖	.๒๖

ภาคผนวก ก.
▼
แผนผังตามความคงการ

กระดาษคำตอบ

โรงเรียน

ชั้น

ชื่อ (นาย, นางสาว, เด็กชาย, เด็กหญิง)

นามสกุล

	๑ (น้อยที่สุด หรือ ไม่มีเลย)	๒ (นาน ๆ ครั้ง)	๓ (บางครั้งคราว)	๔ (บ่อยครั้ง)	๕ (เป็นประจำ หรือ มากที่สุด)
๑					
๒					
๓					
๔					
๕					
๖					
๗					
๘					
๙					
๑๐					
๑๑					
๑๒					
๑๓					
๑๔					
๑๕					
๑๖					
๑๗					
๑๘					
๑๙					
๒๐					

นักเรียนที่รัก แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียน เพื่อทางโรงเรียนจะได้หาแนวทางการจัดบริการในโรงเรียนให้เหมาะสมแก่นักเรียน ทางโรงเรียนจะทราบความต้องการอันแท้จริงของนักเรียนได้ ก็เนื่องมาจากความร่วมมือของนักเรียน นักเรียนโปรดอ่านแบบสอบถามและขออย่างถี่ถ้วน และตอบด้วยความจริงใจ ระยะเวลาทำตอบของนักเรียนนี้ ผู้นำแบบสอบถามมาถามนักเรียนจะเก็บไว้เป็นความลับ และจะไม่นำไปใช้ในทางที่เสื่อมเสียแก่ตัวนักเรียน

วิธีตอบแบบสอบถาม

นักเรียนอ่านแบบสอบถามที่แจกให้ทีละข้อ โดยอ่านประโยกหักของแต่ละข้อและลองตอบเพิ่มประโยกเหล่านั้นด้วยข้อ ก. ข และ ก แล้วนักเรียนก็พิจารณาดูว่าเมื่อตอบด้วยข้อ ก, ข, ก แล้วตรงกับความคิดของนักเรียนมากน้อยเพียงไร ถ้าหากใกล้เคียงกับความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนมาก ก็ให้คะแนนมาก และมากขึ้นไปตามลำดับตามแต่กรณี และหากใกล้เคียงน้อยหรือไม่ใกล้เคียง ก็ให้คะแนนน้อยลงตามแต่กรณีเช่นกัน และเมื่อพิจารณาแล้วว่าจะให้คะแนนข้อ ก. เท่าใด ข้อ ข. และ ก. เท่าใด ก็เลือกวางอักษร ก, ข, ก. ให้ตรงกับตัวเลขคะแนนนั้นลงในกระดาษคำตอบ ข้อสำคัญขอให้นักเรียนพิจารณาทั้ง ก. ข. และ ก. นักเรียนอาจให้คะแนน ก. ข. และ ก. เท่ากันได้ แต่ควรหลีกเลี่ยงให้มากที่สุดเท่าที่จะหลีกเลี่ยงได้

ตัวอย่างวิธีตอบ ประโยกว่า ถ้าซาฟเจามีเวลาว่างสักประเดี๋ยวนึง ข้าพเจาอยากจะ

- ก. เล่นไฟ, เล่นโยนยาง, เล่นกอยตอกกับเพื่อน
- ข. อ่านหนังสือพิมพ์
- ก. กุยเล่นกับเพื่อน ๆ

หากนักเรียนอยากจะเล่นไฟ, โยนยาง เป็นครั้งคราวก็อาจให้ข้อ ก. ๓. และ นานๆ จึงจะอยากอ่านหนังสือพิมพ์ แต่อยากจะถูกเล่นทุกครั้งที่มเวลาว่างก็อาจให้ข้อ ข.๒ และข้อ ก.๕ การตอบจึงเป็นดังนี้

น้อยที่สุด หรือ ไม่มีเลย ๑	นาน ๆ ครั้ง ๒	บางครั้ง คราว ๓	บ่อยครั้ง ๔	เป็นประจำ ๕
	ข	ก		ก

แบบสอบถาม PVOI Scale

๑. สิ่งที่เราจะพอใจอย่างมากในชีวิตของเรา คือ
 - ก. ใ้รู้ความขยันขันแข็งของเราเป็นที่รู้จักทั่ว
 - ข. ใ้ทำงานจนสุดความสามารถ
 - ค. ใ้ได้คบกับเพื่อนฝูงอย่างสนุกสนาน
๒. เราอยากเป็นคนที
 - ก. ใ้ได้รับความสำเร็จ
 - ข. ใ้มีความสามารถ
 - ค. ใ้มีเพื่อนมาก
๓. เรามีความสุขเมื่อ
 - ก. ใ้ได้อยู่ในกลุ่มเพื่อน
 - ข. ใ้มีความรู้สึกที่ใ้ทำอะไรเสร็จไปอย่างดี
 - ค. ใ้ได้รับความช่วยเหลือ
๔. เราจะทำงานใ้ดีกว่านี้ ถ้า
 - ก. ใ้ครูส่งเสริมใ้ให้นักเรียนไม่พึ่งใ้ใครและรักการแข่งขันกัน
 - ข. ใ้ครูส่งเสริมใ้ให้นักเรียนทำงานใ้ไขว่คว้าหรือใ้คิดค้น
 - ค. ใ้ครูส่งเสริมใ้ให้นักเรียนอยู่รวมกันใ้คิดมากขัน
๕. เราทำงานใ้ดีเมื่อ
 - ก. ใ้ทำงานในกลุ่มกันที่ใ้มีสยใ้ใจตรงกัน ใ้มีความต้องการอย่างใ้เหมือนกัน
 - ข. ใ้งานที่ใ้ทำนั้นเป็นงานที่ใ้ไม่ฝายและใ้ไม่ยากจน ใ้เกินความสามารถของเรา
 - ค. ใ้รู้ว่างานนั้นใ้ดีแล้วจะใ้ได้รับรางวัล
๖. เราชอบ
 - ก. ใ้ให้มีผู้ยกย่องตัวเราโดยใ้เฉพาะ
 - ข. ใ้การร่วมมือทำงานกับใ้ผู้อื่น
 - ค. ใ้ทำงานที่เราใ้สนใจ

๗. ข้าพเจ้ายากจะเป็นคนที่
- ใคร ๆ ก็ยอมรับ เป็นเพื่อน
 - มีความมั่นใจในความสามารถของตัวเอง
 - เป็นที่นิยมยกย่องของผู้อื่น
๘. ข้าพเจ้าชอบครูที่
- มองเห็นความขยันขันแข็ง ตั้งใจทำงานของข้าพเจ้า
 - ทำตัวโหด เคารพนับถือ
 - ข้าพเจ้าคุยคุยได้โดยไม่ตอง เกรงใจ
๙. ข้าพเจ้าให้ความสำคัญที่คนเราควรจะมี คือ
- มีความสามารถในการช่วยเหลือคนอื่นให้เขาทำสิ่งที่เขาต้องการได้
 - มีความสามารถในการทำสิ่งที่ตนเองต้องการได้
 - มีความสามารถในการทำให้คนอื่นทำสิ่งที่เราต้องการให้เราได้
๑๐. ข้าพเจ้าให้ความสำคัญที่คือ
- คนที่ช่วยเหลือนักเรียนคอยตนเอง
 - คนที่สามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ และเป็นคนที่สนใจในวิชาที่สอนอย่างแท้จริง
 - คนที่เป็นที่ปรึกษาแก่นักเรียน
๑๑. ข้าพเจ้าพอใจ
- เมื่อคนอื่นเห็นความดีของข้าพเจ้าที่มอบให้เขา
 - ผลงานของตัวเอง
 - เมื่ออยู่กับเพื่อนฝูงที่สนุกด้วยกัน
๑๒. ข้าพเจ้าจะเรียนหนังสือใดที่ชั้นกลาง เป็นคนที่
- ให้ความสนใจข้าพเจ้าตัวต่อตัว
 - สอนวิชานับควรวีธีการที่น่าสนใจ
 - ทำตัวโหดจากด่าทอปัญหาที่เพื่อน ๆ ในชั้นได้

๑๓. สิ่งที่เขาพเจ้ากลัวมากที่สุดคือ
- ถูกทำร้ายความดีคนที่เขาพเจ้ามีอยู่
 - ไม่ไปทำงานสำคัญในที่ที่สุด
 - สูญเสียเพื่อน
๑๔. คนที่เขาพเจ้าจะยกย่องมากที่สุดคือ
- มีความสามารถพิเศษทางศิลปะ เช่น สุนทรภู่, สุนทรภรณ์
 - คอยระมัดระวังการกระทำของคนไม่ให้กระทบกระเทือนในใจผู้อื่น
 - มีอิทธิพลเหนือผู้อื่น
๑๕. ถ้าเขาพเจ้าเป็นนักคนควาทางวิทยาศาสตร์ เขาพเจ้าจะทำเพื่อ
- ให้ใคร่เสียงและทรัพย์สินสมบัติ
 - ช่วยให้คนอื่นได้รับความรู้จากการคนควาของเขาพเจ้า
 - คนพบความจริง
๑๖. สิ่งที่เขาพเจ้าต้องการมากที่สุดคือ
- เพื่อนที่ทำงานที่เขาพเจ้าชอบที่เขาพเจ้าโดยที่เขาพเจ้าไม่รู้ล่วงหน้า
 - มีเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขาพเจ้าในหน้าหนังสือพิมพ์
 - ทำงานที่เขาพเจ้าสามารถทำให้สำเร็จได้อย่างดีเยี่ยม
๑๗. ถ้าเขาพเจ้ามีความสามารถในการแสดงบนเวทีในงานโรงเรียน
- เขาพเจ้าอยากให้เพื่อนมาขอให้เขาพเจ้าแสดง
 - เขาพเจ้าจะเสนอตัวเองถ้าไม่มีใครขอเพื่อในงานโรงเรียนสำเร็จด้วยดี
 - เขาพเจ้าจะสอนเพื่อนให้แสดงร่วมกับเขาพเจ้า
๑๘. คนที่เขาพเจ้าเกลียดชังอย่างยิ่งคือ
- คนที่ทั้งเพื่อนยามตกยาก
 - คนที่ไม่ยอมแก้ปัญหของของตัวเอง
 - คนที่ไม่ยอมให้คนอื่นมาเป็นหัวหน้าเขา

๑๙. ข้าพเจ้ามักจะทำงานหนักขึ้น เมื่อ
- ก. ข้าพเจ้ายอมเพื่อนร่วมงาน
 - ข. ข้าพเจ้าต้องการรักษารัดเสียงหรือเกียรติยศของข้าพเจ้าไว้
 - ก. งานนั้นเป็นปัญหาที่แคยาก
๒๐. ข้าพเจ้ายอมแก้ปัญหาที่
- ก. ข. ข้าพเจ้าและผู้อื่นรวมกันแก้
 - ข. ข้าพเจ้าต้องทำคนเดียวเองจึงจะแก้ไขสำเร็จยกยติ
 - ก. ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าสามารถจะทำได้ดีกว่าคนอื่น

ภาคผนวก ง.
แบบสอบถามวัดความวิตกกังวล

กระดาษคำตอบ

โรงเรียน

ชั้น

ชื่อ

นามสกุล

ข้อที่	ก	ข	ค
๑			
๒			
๓			
๔			
๕			
๖			
๗			
๘			
๙			
๑๐			
๑๑			
๑๒			
๑๓			
๑๔			
๑๕			
๑๖			
๑๗			
๑๘			
๑๙			
๒๐			

ข้อที่	ก	ข	ค
๒๑			
๒๒			
๒๓			
๒๔			
๒๕			
๒๖			
๒๗			
๒๘			
๒๙			
๓๐			
๓๑			
๓๒			
๓๓			
๓๔			
๓๕			
๓๖			
๓๗			
๓๘			
๓๙			
๔๐			

ข้อที่	ก	ข	ค
๔๑			
๔๒			
๔๓			
๔๔			
๔๕			
๔๖			
๔๗			
๔๘			
๔๙			
๕๐			
๕๑			
๕๒			
๕๓			
๕๔			
๕๕			
๕๖			
๕๗			
๕๘			
๕๙			
๖๐			

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

ขอให้นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล โรงเรียน และชั้น ลงในกระดาษคำตอบที่แจกให้ก่อน แล้วอ่านแบบสอบถาม แบบสอบถามนี้จะมีคำถามเกี่ยวกับความสนใจ สิ่งที่ชอบและไม่ชอบของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านคำถามแล้วก็ลองพิจารณาว่านักเรียนเป็นอย่างใดในข้อ ก. ข. ก. ถ้านักเรียนเป็นอย่างข้อ ก. ก็ขอให้ทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องของข้อ ก. ลงในกระดาษคำตอบ

ตัวอย่าง

ข้อที่ ๑ ถ้านักเรียนมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อน นักเรียนกับใครทะเลาะได้เร็วไหม ?

- ก. กับใครก็ได้เร็ว
- ข. ไม่แน่ใจ
- ค. กับใครก็ได้ช้า

ถ้านักเรียนกับใครก็ได้เร็ว นักเรียนก็ทำเครื่องหมาย X ลงในช่อง ก. ในกระดาษ

คำตอบ การตอบก็จะเป็นดังนี้

ข้อที่	ก	ข	ค
๑	X		
๒			

หมายเหตุ

๑. ขอให้นักเรียนเริ่มทำจากข้อ ๑ ไปจนถึงข้อสุดท้าย พยายามตอบทุก ๆ คำถาม อย่าเว้นข้อใดไว้

๒. ตอบคำถามอย่างตรงไปตรงมาจากใจจริง ไม่มีข้อใดเปรียบจากการตอบที่ไม่ตรงกับความรูสึกจริง ฉะนั้นอย่าให้คำตอบโดยที่คิดว่า คำตอบนั้น " เป็นสิ่งที่ควรจะต้องตอบ "

๓. โปรดตอบคำถามให้เร็วเท่าที่จะทำได้ อย่าให้เวลาอีกมากกับแต่ละข้อ ให้คำตอบอันแรกที่เราสุ่มคิดว่าจะออกมาจากความจริงใจ บางคำถามอาจจะดูเหมือนว่าคล้ายกับข้ออื่น แต่ไม่มีคำถามคู่ใดที่เหมือนกันทุกประการ และคำตอบจากนักเรียนต่อกำถามเหล่านี้ส่วนมากก็จะแตกต่างกันไป

๔. ไร้คำตอบอันกลางในเมื่อรู้สึกว่าไม่มีทางที่จะเลือกอันอื่นได้ นั้นก็ให้คำตอบ " ไร้ " (หรือข้อ "ก.") หรือ " ไม่ไร้ " (หรือ "ค.") ในเกือบทุกกรณี.

๙. เวลาที่มีคนพูดแสดงความกึกก้องที่คล้ายกับความกึกของนักเรียน นักเรียนทำอย่างไร ?

- ก. ปล่อยให้เขาพูดสิ่งที่เขาต้องการจะพูดไปหมด
- ข. ไม่แน่
- ค. มักขัดจังหวะก่อนที่เขาจะพูดจบ

๑๐. นักเรียนเคย "หัวเสีย" กับเรื่องที่คุณครูว่านักเรียนเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ควรถือเป็นสาระบ้างไหม ?

- ก. เคยบ้าง
- ข. บางที
- ค. ไม่เคย

๑๑. ถ้านักเรียนไม่สบายใจเมื่อสิ่งที่นักเรียนต้องการไม่เป็นไปตามที่นักเรียนหวังไว้ นักเรียนทำอย่างไร ?

- ก. ยอมรับ
- ข. เฉย ๆ
- ค. บ่น

๑๒. เมื่อบางสิ่งบางอย่างไม่เป็นไปตามที่ควรจะเป็น นักเรียนรู้สึกโกรธและโทษว่าผู้อื่น คนที่จะมีความจะแก้ปัญหานั้นอย่างไรหรือไม่ ?

- ก. เป็นหมย
- ข. บางที
- ค. ไม่ใช่

๑๓. ถ้าเพื่อน ๆ ของนักเรียน(ก)ทำอะไรโดยไม่เรียกนักเรียนเข้าร่วมด้วย นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

๑๔. คนอื่นมักพูดว่า นักเรียนเป็นคนค่อนข้างประมาทและแต่งตัวไม่ค่อยเรียบร้อย แต่นักเรียนรู้สึกว่าเขาก็ยังคิดว่านักเรียนเป็นคนดีหรือไม่

- ก. ใช่
- ข. อาจจะใช่
- ค. ไม่ใช่

๑๕. นักเรียนสามารถทำงานอยู่ได้ โดยไม่รู้สึกว่ามีความเสี่ยงต่อกระตือรือร้นหรือกิจกรรมอื่น ๆ ครอบคลุมหรือไม่

๑๖. นักเรียนมักจะจำสิ่งที่เกิดขึ้นแตกต่างไปจากคนอื่นจนเป็นเหตุให้นักเรียนไม่เห็นด้วยกับคนอื่นจริงหรือไม่

- ก. ใช่
- ข. บางที
- ค. ไม่ใช่

๑๗. ถ้านักเรียนทำของแตกและหมกเบลอโดยไม่ใส่ใจ ขณะที่กำลังทำอะไรอย่างหนึ่ง นักเรียนยังใจเย็นเป็นปกติไหม

- ก. ใช่
- ข. อาจจะใช่
- ค. ไม่ใช่ (แต่ไม่โท)

๒๘. นักเรียนคิดว่าตนเอง เป็นคนประเภทใด
 ก. คนขางจะเจ้าอารมณ์ ข. กลาง ๆ ค. ไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์เลย

๒๙. นักเรียนรู้สึกว่าการดูแลครูอาจารย์ในโรงเรียนเป็นอย่างไร ?

ก. สนใจและรับฟังนักเรียนดี

ข. ไม่รับฟังในบางกรณี

ค. แผลงจะไม่ทราบว่านักเรียนอยู่ที่นั่น

๓๐. นักเรียนมีความกังวลต่อผลที่จะเกิดขึ้นจนไม่กล้าที่จะตัดสินใจอะไรลงไปหรือไม่ ?

ก. ไรเลย

ข. บางครั้ง

ค. ไม่เคย

๓๑. นักเรียนเคยรู้สึกว่าร่างกายของนักเรียนเสื่อมโทรมหรือไม่ ?

ก. ไม่เคย

ข. บางครั้ง

ค. เคยบ่อย

๓๒. นักเรียนอยากมีอาชีพเป็น

ก. คาราคานั่ง, นักร้อง ข. ไม่แน่ใจ

ค. แพทย์, ครู, พยาบาล, นักสังคมสงเคราะห์

๓๓. คนอื่นมักจะบอกว่านักเรียนเป็นคนที่มีความรับผิดชอบดี และไว้วางใจได้เสมอหรือไม่ ?

ก. ไร

ข. บางที

ค. ไม่ไร

๓๔. นักเรียนอยากจะเป็นคนสวยหรือหล่อ จนเป็นที่สนใจของคนทั่วไปไหม ?

ก. อยากรวม

ข. บางที

ค. ไม่อยากเป็น

๓๕. เมื่อมีอะไรบางอย่างขวางขวางนักเรียน นักเรียนจะทำอย่างไร

ก. เก็บไว้ก่อนจนกว่านักเรียนจะมีอารมณ์เย็นขึ้น

ข. ไม่แน่ใจ

ค. ระบายความไม่พอใจออกมา

๓๖. นักเรียนเคยพูดสิ่งที่ไม่เป็นสาระออกมาเพียงเพื่ออยากจะถูกว่ากันดีเสมอว่าอย่างไรบ้างหรือไม่ ?

ก. เคย

ข. บางที

ค. ไม่เคย

๔๖. เมื่อนักเรียนทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จลุล่วงไปด้วยดีโดยที่นักเรียนไม่คาดคิดมาก่อนนักเรียนมักจะเป็นอย่างไร

- ก. กระโดดโลดเต้นแสดงความดีใจ
- ข. ไม่แน่ใจ
- ค. รู้สึกดีใจแต่เก็บเอาไว้ในใจ

๔๗. เมื่อนักเรียนต้องเข้าแถวคอย นักเรียนมักจะรู้สึกอย่างไร

- ก. กอปรความอึดทน
- ข. ไม่แน่ใจ
- ค. กระสับกระส่ายแทนที่จะคอย

๔๘. นักเรียนเคยนึกอยากหักทำใจให้เบาสบายไม่กังวลกับผลการเรียนไหม

- ก. เคย
- ข. อาจจะมี
- ค. ไม่เคย

๔๙. นักเรียนรู้สึกว่าการเข้าไปแนะนำตัวเองต่อบุคคลสำคัญ เป็นการง่ายหรือไม่

- ก. ง่าย
- ข. อาจจะมี
- ค. ไม่ง่าย

๕๐. นักเรียนเคยมีความรู้สึกอึดอัดจนอยากจะระเหิดออกมาไหม

- ก. บ่อย
- ข. บางครั้ง
- ค. ไม่เคย

๕๑. เมื่อนักเรียนทำอะไรผิดโดยที่คิดว่าไม่น่าจะผิด นักเรียนรู้สึกท้อถอยหดหู่ถึงกับอยากจะให้ตาย ๆ ไปเสียเลยหรือไม่

- ก. เคยคิด
- ข. ไม่แน่ใจ
- ค. ไม่เคยคิด

๕๒. นักเรียนรู้สึกว่านักเรียนจะรักษาความลับอันน่าคนเต้นไว้ได้หรือไม่

- ก. ได้
- ข. บางครั้ง
- ค. ไม่ได้

๕๓. นักเรียนรู้สึกว่าความคิดเห็นใจของนักเรียนเป็นอย่างไร

- ก. ดี
- ข. กลาง ๆ
- ค. มั่นใจ

๕๔. นักเรียนคิดว่าสิ่งที่นักเรียนไปจากโรงเรียนนั้น นักเรียนเข้าใจทั้งหมดอย่างแจ่มแจ้งหรือไม่

- ก. ใช่
- ข. บางครั้ง
- ค. ไม่ใช่

✓ ๕๕. เวลาชอล์กเขียนที่กระดานดำนักเรียนรู้สึกอึดอัดทนไม่ได้อหรือไม่
 ก. ใช่ อึดอัดทนไม่ได้อ ข. ไม่แน่ ค. ไม่ใช่

✓ ๕๖. นักเรียนรู้สึกว่าคุณแม่และพี่น้อง เข้าใจนักเรียนดีหรือไม่
 ก. ใช่ เข้าใจดี ข. กลาง ๆ ค. ไม่เข้าใจเลย

๕๗. นักเรียนชอบวางแผนงานอันใหญ่โต และรู้สึกตื่นเต้นกับแผนงานนั้น แต่มักจะพบว่าแผนงานนั้น ถมเหลวใจหรือไม่

ก. ใช่ ข. บางที ค. ไม่ใช่

๕๘. นักเรียนรู้สึกว่าได้ทำสิ่งต่าง ๆ เป็นที่น่าพอใจ สดกับที่คนเราคาดหมายไว้ไหม

ก. ใช่ ข. อาจจะใช่ ค. ไม่ใช่

✓ ๕๙. บางครั้งนักเรียนรู้สึกว่ามีความสุข และบางครั้งรู้สึกว่าไม่สบายใจ โดยไม่ทราบว่าจะไร เป็นเหตุหรือไม่

ก. เคย ข. ไม่แน่ใจ ค. ไม่เคย

๖๐. ถ้ามีใครมาขอให้ทำอะไรใหม่ ๆ และยาก ๆ นักเรียนรู้สึกว่า

ก. อยากจะทำและแสดงความสามารถ

ข. เฉย ๆ

ค. แกล้งทำไปเรื่อย ๆ

ภาคผนวก จ.

แบบสอบถามความเห็นของครูเกี่ยวกับกิจกรรมการแนะแนว

แบบสอบถามนี้ สำหรับบทแนวทางการจัดบริการในโรงเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และ
การวิจัยนี้ จะมีความหมายและมีคุณค่าก็เนื่องจากการร่วมมือจากท่าน

โปรดพิจารณาแบบสอบถามแต่ละข้ออย่างถ่วง และตอบด้วยความจริงใจ และแสดง
ความคิดเห็นอย่างเสรี ผู้วิจัยจะเก็บคำตอบของท่านไว้เป็นความลับ และจะไม่นำไปใช้ในทาง
ที่เสื่อมเสียแก่ท่าน

ตอนที่ ๑

โปรดกรอกรอดข้อความลงในช่องว่าง

๑. เพศ (ชาย, หญิง) อายุ ปี
(๑) วุฒิทางการศึกษา (เช่น ป.ถ.ศ., พ.ถ.ศ., ป.ป., พ.ม., กศ.บ., ฯลฯ

(๒) วุฒิทางวิชาการ (เช่น อ.บ., วท.บ., พ.ม. ฯลฯ)
๓. ความรู้เกี่ยวกับทางแนะแนวหรือทางจิตวิทยา (มีทางکانใด)
มากน้อยเพียงใด (ระยะเวลาที่เรียนหรืออบรมมา)
จากที่ใด
๔. ตำแหน่งหน้าที่ในโรงเรียน (เช่น อาจารย์ใหญ่, อาจารย์ฝ่ายปกครอง, อาจารย์ประจำชั้น,
อาจารย์แนะแนววิชาหรืออื่น ๆ)
๕. ปัจจุบันสอนวิชาอะไรบ้าง

รวมแล้วสอนสัปดาห์ละ

ชั่วโมง

ตอนที่ ๒

โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ตรงช่องที่ท่านต้องการใช้ เป็นคำตอบของท่านเพียงข้อละเครื่องหมาย

หมายเหตุ

บริการต่อไปนี้จัดอยู่ในโรงเรียนมัธยมเพียงใจ

๑. การประเมินทัศนคตินักเรียนใหม่หรือจักรกรและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโรงเรียน
๒. ประชุมมีคณาจารย์หรือผู้ปกครองนักเรียน
๓. สัมภาษณ์ผู้ปกครอง
๔. สัมภาษณ์ตัวนักเรียนเป็นรายบุคคล
๕. ให้นักเรียนใหม่ตอบคำถามสั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนเก่ากับครู
๖. ให้เด็กเขียนอัตชีวประวัติ (ประวัติของตนเอง)
๗. จัดทำระเบียบสะสมเกี่ยวกับชีวประวัติของนักเรียน
๘. การตรวจร่างกายนักเรียน
๙. สนใจนักเรียนแต่ละคนโดยพยายามสร้างสิ่งแวดล้อมให้สอดคล้องกับธรรมชาติและความต้องการของนักเรียนแต่ละคน
๑๐. จัดการสอนโดยคำนึงถึงความสามารถและความสนใจและความผิดปกติของร่างกายของเด็กแต่ละคน
๑๑. จัดบริการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน เช่น ใหญ่จักรชีวิตหนังสือใหม่หลักในการอ่าน การเขียน
๑๒. จัดให้มีการเรียนพิเศษ ซ่อมเสริมวิชาที่เด็กเรียนไม่เข้าใจ
๑๓. ให้คำปรึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล
๑๔. จัดให้ฝึกกิจกรรมหมู่ซึ่งมีส่วนร่วมส่งเสริมความเจริญของนักเรียนในด้านการปรับตัวและความสัมพันธ์ที่ดีในการเข้าสังคม
๑๕. ติดต่อกับนักเรียนควมการติดประกาศ
๑๖. จัดหาทุนให้เด็กยากจน

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เกือบไม่มี	ไม่มีเลย

๑๗. ไปเยี่ยมบ้านนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่
๑๘. ติดต่อกับนักเรียนที่สำเร็จแล้ว
๑๙. การติดตามผลนักเรียนที่สำเร็จแล้ว
๒๐. การติดตามผลนักเรียนที่ตองออกก่อนสำเร็จ

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เกือบไม่มี	ไม่มีเลย

ตอนที่ ๓

๑. ท่านก็คว่าใครควร เป็นผู้จัดทำโครงการแนะแนวของโรงเรียน เพราะเหตุใด (เขียนชื่อและหน้าที่ในโรงเรียน)
๒. ท่านก็คว่าใครในโรงเรียนควรมีส่วนร่วมในการวางโครงการแนะแนวของโรงเรียนหรือไม่ เพราะเหตุใด
๓. ท่านก็คว่าผู้ใ้บ้างที่ควรมีหน้าที่เป็นผู้แนะแนวของโรงเรียน (เขียนชื่อและหน้าที่ปัจจุบันประมาณ ๕ คน)
๔. แสดงความกึกเห็นเกี่ยวกับการสอนหนังสือของผู้แนะแนว
๕. แสดงความกึกเห็นเกี่ยวกับความร่วมมือของบุคคลภายนอกโรงเรียนที่มีต่อโรงเรียน
๖. แสดงความกึกเห็นเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างครูและผู้มีหน้าที่แนะแนว

๗. โครงการแนะแนวมีส่วนช่วยส่งเสริมความเจริญให้แก่โรงเรียนเพียงใด
๘. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับคำกล่าวที่ว่า "ครูทุกคนควรช่วยเหลืองานแนะแนวนอกเหนือจากงานสอนด้วย"
๙. งานแนะแนวเป็นงานของคณะครูทั้งหมดในโรงเรียนไม่ใช่งานของนักสังคมศาสตร์ ท่านเห็นด้วยหรือไม่เพียงใด
๑๐. ท่านเห็นว่าบริการแนะแนวของโรงเรียนจะให้ประโยชน์ต่อท่านเพียงใด
๑๑. ท่านเห็นว่าบริการแนะแนวโรงเรียนจะช่วยวิทยุบริหารดำเนินงานไปได้ผลดียิ่งขึ้นหรือไม่เพียงไร
๑๒. ท่านรู้สึกพอใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมของแผนกแนะแนวเพียงใด
๑๓. ท่านยินดีมากน้อยเพียงใด เมื่อแผนกแนะแนวขอรับให้ท่านช่วยเหลือตามความสามารถของท่าน
๑๔. ท่านรู้สึกยินดีมากน้อยเพียงใด ที่จะให้แผนกแนะแนวช่วยท่านเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนที่ท่านสอน
๑๕. ท่านคิดว่าสถานที่ทำการแนะแนวควรจะมีสภาพอย่างไร

๑๖. ท่านคิดว่าเจ้าหน้าที่แนะแนวควรทำอะไรบ้างและควรทำอะไรก่อน
๑๗. ปัญหาและอุปสรรคที่ท่านคิดว่าจะมี
๑๘. กิจกรรมอื่น ๆ ที่ท่านต้องการให้มีอยู่ในบริการแนะแนวของโรงเรียนคือ
๑๙. ท่านคิดว่าควรจัดตั้งบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียนนี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

ภาคผนวก ฉ.
เกณฑ์การพิจารณาแบบสอบถาม

แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการ

ขอ ก., ข. และ ค. ในแต่ละข้อแสดงถึงความต้องการแต่ละท่านดังนี้

ข้อที่	ต้องการการยกย่อง	ต้องการความสัมฤทธิ์ผล	ต้องการไมตรีสัมพันธ์
๑	ก	ข	ก
๒	ก	ข	ค
๓	ก	ข	ก
๔	ก	ข	ค
๕	ค	ข	ก
๖	ก	ก	ข
๗	ก	ข	ก
๘	ก	ข	ก
๙	ก	ข	ก
๑๐	ค	ข	ก
๑๑	ก	ข	ค
๑๒	ก	ข	ก
๑๓	ก	ข	ก
๑๔	ก	ก	ข
๑๕	ก	ก	ข
๑๖	ข	ก	ก
๑๗	ก	ข	ก
๑๘	ก	ข	ก
๑๙	ข	ก	ก
๒๐	ค	ข	ก

แบบสอบถามเกี่ยวกับความวิตกกังวล

ข. ก., ข. และ ก. ในแต่ละข้อมีคะแนนต่างกันดังนี้ ก.

ข้อที่	ก.	ข.	ก.	ข้อที่	ก.	ข.	ก.	ข้อที่	ก.	ข.	ก.
๑	๐	๑	๒	๒๑	๒	๑	๐	๔๑	๐	๑	๒
๒	๒	๑	๐	๒๒	๐	๑	๒	๔๒	๒	๑	๐
๓	๐	๑	๒	๒๓	๒	๑	๐	๔๓	๐	๑	๒
๔	๒	๑	๐	๒๔	๐	๑	๒	๔๔	๒	๑	๐
๕	๐	๑	๒	๒๕	๒	๑	๐	๔๕	๐	๑	๒
๖	๒	๑	๐	๒๖	๐	๑	๒	๔๖	๒	๑	๐
๗	๐	๑	๒	๒๗	๒	๑	๐	๔๗	๐	๑	๒
๘	๒	๑	๐	๒๘	๐	๑	๒	๔๘	๒	๑	๐
๙	๐	๑	๒	๒๙	๒	๑	๐	๔๙	๐	๑	๒
๑๐	๒	๑	๐	๓๐	๐	๑	๒	๕๐	๒	๑	๐
๑๑	๐	๑	๒	๓๑	๒	๑	๐	๕๑	๒	๑	๐
๑๒	๒	๑	๐	๓๒	๐	๑	๒	๕๒	๐	๑	๒
๑๓	๐	๑	๒	๓๓	๒	๑	๐	๕๓	๒	๑	๐
๑๔	๒	๑	๐	๓๔	๐	๑	๒	๕๔	๐	๑	๒
๑๕	๐	๑	๒	๓๕	๒	๑	๐	๕๕	๒	๑	๐
๑๖	๒	๑	๐	๓๖	๐	๑	๒	๕๖	๐	๑	๒
๑๗	๐	๑	๒	๓๗	๒	๑	๐	๕๗	๒	๑	๐
๑๘	๒	๑	๐	๓๘	๐	๑	๒	๕๘	๐	๑	๒
๑๙	๐	๑	๒	๓๙	๒	๑	๐	๕๙	๒	๑	๐
๒๐	๒	๑	๐	๔๐	๐	๑	๒	๖๐	๐	๑	๒

- ขด ๑ - ๑๐ แสดงถึง ความตั้งใจ เครียดและความขี้ใจ
 ขด ๑๑ - ๒๐ แสดงถึง ความรู้สึกที่ เหนงาย ไมอคทน
 ขด ๒๑ - ๓๐ แสดงถึง ความรู้สึกอายและสํารวมมาก
 ขด ๓๑ - ๔๐ แสดงถึง ความเป็นคนไม่มีหลักการทำอะไรตามสบาย
 ขด ๔๑ - ๕๐ แสดงถึง ความกลัว ความกลุม และความเกรง
 ขด ๕๑ - ๖๐ แสดงถึง ความรู้สึกถอนใจทางอรรถ